

Странният случай с кучето Дрисо и момчето Крисо

1. Приятно ми е, аз съм Сисо

Здравейте, аз съм Сисо. На галено от Стелиан. Аз съм съвсем нормално момче, което притежава съвсем ненормално куче.

Живея в един съвсем малък град, в който все още се случват съвсем необясними, магични и вълшебни неща. Съвсем като във филмите и приказките. Ще ви разкажа най-фантастичното нещо, което стана това лято, и което, сигурен съм, никога няма да стане в големите градове. Такава страхотно страхотийска история имам да ви споделям, че направо ще ви настръхнат космите на подмишницата като я чуете. Това е историята за странния случай с моя най-добър приятел - кучето Дрисо.

Дрисо е двугодишен Джек Ръсел териер. С кафява маска на главата, бял връх на муцунката и чисто бяло тяло. Има и едно голяямо кафяво петно на гърба под формата на континента Южна Америка. Черният континент пък, Африката, му е като петно на диферинциала. Госпожата ми по География високо оцени петното Латинска Америка в началото на тази учебна година, когато се наложи за известно време Дрисо да идва с мен на училище. За малко щеше да лъсне и Африката, но спасих положението.

Името Дрисо е съкратено от Дриснян. Странно име, ми казва всеки, щом го чуе. Питали са ме дори: дали случайно не е кръстен на някой от мускетарите? Не, не е! Ама пък как му приляга само. Не че се гордея много, но държа да отбележа, че сам си го кръстих Дриснян - исках да звучи различно и малко по-шеговито. Избрах му това име, защото като кутре-бебенце постоянно ми акаше върху леглото, едни такива завъртяни краваи, усукани като баница, да му се завие на човек свят от тях. Нито бой помагаше да се отучи, нито нищо. Този му навик вече е почти забравен. Почти...

Всичко със странния случай на кучето Дрисо и момчето Крисо започна, когато с приятелите от блока решихме да проникнем в къщата на черната вещица, живееща до старите градските гробища - страшната баба Клошарка. Това трябваше да е нещо като тест за мъжество и тема за фукане пред кварталните красавички - особено пред сексабилната Ани.

Никой не знаеше името на баба Клошарка, нито пък откога живееше в съборетината си на края на града. Никой не знаеше има ли някакви роднини прегърбената и облечена в черно зловеща старица с гърбав нос. Нито пък на колко години беше дъртата беззъба злоба - може би на 200 и нагоре. Отдалеч си личеше, че не ѝ е чиста работата. Когато и да минеше през махалата ни, тътрузейки шумно след себе си куп железа и ламарини, кучето ми Дрисо силно я джафкаше.

Едно единствено нещо се знаеше за нея...

Възрастните, особено така Сийка от 3-я етаж и колежката ѝ - разузнавачката Марийка от 4-я, шепнешком говореха, че е вещица и слуга на Сатаната... Че нощем се промъквала в гробищата, за да краде части от мъртвците за зловещите ѝ експерименти с черна магия. Само леля Пепа от Зооаркета си приказваше с нея - понеже старата ѝ е добър клиент и редовно купува храна за дебелия си котарак Писо. А Писо, о, казвам ви, от такъв бълхивец могат да ви настръхнат и космите в ушите, даже! Този котарак е огромен и опасен хищник с размерите на черна пантера. Носи му се славата на повелител на питбули и добермани.

Но, нека да не бързаме толкова от самото начало. Има време. Тук винаги има време, както казва един шашав батко от махалата. Хайде сега да ви обясня накратко, точно в какъв град живея. Да ви кажа няколко лични работи, например, какво работят мама и тати, как ми взеха куче и как, докато Дрисо се опитваше да "прави любов с крака ѝ", се запознах с дамата на моето сърце - сексабилната Ани. Може да ви разправа и куп други неща, с което да ви стана малко нещо досаден, но това го правя, за да не ме прекъсвате с глупави въпроси по средата на разказа, когато стане най-интересно.

2. Нашият град, нашият блок, идването на Ани. Дрисо

В моя град нещата се случват на по-бавна скорост. Повечето хора си живеят още в къщи с дворове, като в повечето дворове си имат домашни любимци - кокошки, овце, козички и коне. По улиците редовно скитат бандите на други домашни любимци - кварталните кучета и котки, които водят непрестанна война помежду си. Понеже тук сме по-на север, през зимата пада дълбок сняг за няколко месеца подред. С приятелите от блока ми всяка година си правим собствена снежна

база и водим война с глупаците от блок "Чавдар", който се намира от другата страна на нашата улица "Дельо Хайдутин". Колко шамари и сняг съм изял от тези грубияни, да не ви разправям.

- Това си е също нещо като конфликтите в Бимбилистан от Близкия Изток, Сиско! - ми обясни веднъж тати, който е много умен, между другото, и има диплом за инженер - това е нещо като професор.

- От незапомнени времена хулиганите от блока "Чавдар" мразят нас - зубрачите от блока "Икар", защото сме по-умни и ни завиждат. В нашия блок "Икар" бай Тошо навремето настани научно-техническата интелигенция, а в техния сложи децата на заслужилите борци, демек връзкарите и всякаква подобна паплач. - И мен са ме били навремето, и аз съм ял сняг от тези тъпанари. Още от тогава се мразим.

Макар че в града ни е пълно с къщи, тук-там в покрайнините има и блокове, или "панелки", както ги наричат възрастните. Аз живея в една от малкото панелки - блока "Икар", срещу нас е блока на тъпаците - блок "Чавдар". Около нас има и 3 други блока - "небостъргачите на Соц-а". Всичките по 15-ет етажа. Целият ни квартал е пълен с деца.

Имаме си голям завод за лекарства и хапчета, където на смени работят почти всички хора от града. Там работят и повечето от комшиите ни. Имаме си и стадион, и зелен футболен отбор с няколко черни играчи в него. Имаме си и ежегоден панаир на киселото зеле с традиционното към него състезание по надпръцкване. То всяка година се печели от градските луди - бате Чарли и чичо Танчев. И чисто и просто с това се изчерпва имането в града ни. Всичко друго си е като на село, но на мен така си ми е добре.

Само да допълня, че високият блок срещу моя, в който се намира кварталното магазинче "Симеончето", ми е любим. Всяка сутрин погледът ми се забива точно там, защото от магазинчето си купувам любимите ми дъвки с картинки на коли, и защото там се премести да живее хубавелката Ани. Моята любима.

С нея се запознахме в началото на лятото, докато разхождах Дрисо до блока ѝ. Знаех, че тя е завършила пети клас. То, и аз завърших пети, де. Знаех, и че е дошла наскоро от близкия голям град с майка си и баща си, и са я записали в съседния клас. Всички в училище говориха за нея - най-сексабилното момиче в града, двойничката на Сидни Крауфорд, гаджето с най-сочното дупе на континента и с ум, остър като бръснач. Като я видях си казах само: "коя е тази сладурана", и веднага си я харесах, но нали съм стеснителен... Как да я запrikaзвам спокойно, като реже всеки сваляч на две само с една дума! А сега, де! Добре, че и аз съм умен като тати - инженера на кмета.

Измислих брилянтната идея редовно да се навъртам около блока й, под претекст че разхождам Дрисо. Така ще го ползвам за примамка да се запознаем "съвсем случайно" с нея. Кое момиче може да устои на малко и сладко игриво кученце с клепнали ушички? Хи-хи-хи.

- Дрисо - казах на умното ми куче в онзи паметен ден. - Сега като видиш едно секси парче да излиза от входа, ще ти дам знак да отидеш при нея. Дрисо ме погледна с живите си очи, завъртя разбиращо глава отляво-надясно, и изкозирува с лапичка.

Не след дълго планът проработи. Пружината на входната врата в соц - "небостъргача" изскърца напрегнато и оттам излезе момичето-мечта със златни коси, ангелски светла кожа и усмивка-ледоразбивач. Ани любезно ни погледна и се усмихна леко, а аз уж изпуснах кучето от каишката му. Дрисо само това и чакаше - завъртя се в краката й и зачака красавицата да му обърне внимание. Аз потривах доволно ръчички отстрани. И опитвах да успокоя пулса си, както и да се задържа на незнайно защо омекналите ми крака.

- Да не ме ухапи? - извънтя небесната девойка и се обърна към мен.

- А, не-не, той хапи само лошите от блока "Чавдар" - отвърнах с мъжествено преправен тембър на закъсняващите ми да мутират гласни струни и продължих да стоя отстрани като пън.

След няколко минути игра нахалният Дрисо започна да "прави любов" с крака на Ани.

- Къш, къш - лошо куче, не така! - опитваше да се откъсне от любовната прегръдка тя.

- Дрисо, не, пус веднага, помияр Дриснянски - развиках се и скочих да спасявам дамата на сърцето ми. Дрисо моментално изяде два ритника и отиде да души теменужките в градинката с цел да маркира още малко територия, освен завоювания вече крак на Ани.

- Нали знаеш, казват, че кучетата приличат на стопаните си!!! - подметна шеговито Ани.

- Твоето е много сладко, но е малко нещо невъзпитанко, и доооостааа разгонено - хи-хи. На колко години е?

- Ами, почти на 18! - реших да се направя на интересен. Защото според Енциклопедия Британика, която редовно чета преди лягане, една кучешка година е равна на 7 човешки, умножени по ПИ, делено на корен квадратен от 21.

- Брей, ти си бил голям умник - каза тя.

- След като четеш Британика, сигурно няма да имаш нищо против да минем на английски? – и тя забърбори бързо едни думи "уан-ту-фрий", които досега не ги бях чувал, въпреки че от детската градина уча английски.

- My name is Annie, what is your name? I guess it's something interesting, like your dog's name for example. Nice to meet you.

- Аа-ъъ... запечнах аз, но окрилен от внезапен ентузиазъм загъгнах с акцент на руски злодей от американски екшън филм:

- "Мит ю. Ай ъм Мит ю Сису, мастър оф дъ дог Дрису. Алл би бег!"

- Много ми е приятно, Митьо! - каза тя и се засмя звънко.

- Искаш ли да ти помагам в разходките? Нашите не ми дават да имам куче, защото тук нямало условия. Но аз така копнея за домашен любимец, а и виждам, че твоят Дрисо май ме хареса. Сега през лятната ваканция ми е толкова скучно. По цял ден свиря на пианото и чета списъка с книгите от училище. А ми трябва някакво голямо развлечение. Може ли, може ли?

- Ами аз-аз, заеквах като някой малоумен тъпак от блока "Чавдар", аз, за мен ще бъде много добре - защото някой път ме мързи да тичам след него като гони котките.

Така се запознахме с Ани и с всяка изминала разходка на кучето ми ставахме все по-близки и по-близки. Моят най-добър приятел - Джак Ръсел териерът Дрисо - ме направи най-щастливото момче в града за втори път. Кога беше първият път ли? Ами, когато нашите ми го подариха за рождения ден. Оттогава си ги празнуваме заедно рождените дни - дори в паспорта му е записана моята дата, че и моята фамилия.

Като единствено дете на мен винаги ми е било много самотно - за братче, казваха мама и тати, не сме били достатъчно богати. По едно време си имах въображаем приятел, но той се разсърди и си тръгна, понеже отказах да му подаря половината от количките си. Откакто пораснах, и баба ми Стайка не идва вече така често да ме гледа. Мама работи по цял ден в завода за хапчета - лекарка е там, а тати е инженер на кмета и до късно е в Съвета. И аз по цял ден съм без контрол. А през ваканциите дните са безкрайни и с приятелите вършим какви ли не бели. Затова и Нашите решиха да ми вземат този прекрасен подарък, за да имам за кой да се грижа и да се науча да поемам отговорности. Така, казаха мама и тати, можело и да порасна по-бързо и да се изнеса на квартира скоро.

Дрисо е пълен със сила и кипи от живот. На едно място не спира. Скача като луд, като че има пружини на краката. По 10-20 пъти наведнъж скача, а ако е много развълнуван и се бори за кокала, може и повече. Винаги е готов за игра и пакости. Най-верен другар ми е. Пръв приятел и сигурен

защитник от злобния пинчер на съседите - Ричи мастията убиец, който ме гони по етажите още откакто се проходим. Дрисо ме пази и от всички квартални гадняри, като тъпаците от блока "Чавдар" - седмокласниците Генади и Дамянския. За две години Дрисо зае първото място в ранглистата на приятелите ми. Под него изостанаха дори Коко Цайса, Мирко и Радо Дебелия - най-добрите ми приятели от блока и класа.

Казвам ви, Дрисо е изумително куче - няма втори като него. Няма спирачка. Луд за връзване е. Може да тича неуморно като коня на Д'артанян. И е страшно бърз. Слага в малкия си джоб шампиона негър на сто метра спринт. Никой не може да го надбяга. Никой не може да го надскача. А е и доста умен, като изключим навика откъдето произлиза името му, разбира се. Заедно редовно гледаме документални филми, и смятам, че доста неща е попил. Понякога имам чувството, че както ме гледа с тези живи, влажни очички - аха, аха и ще ми отговори с човешки глас. Всичко разбира умника ми. Макар че в някои моменти е и доста тъп - включва ли прахосмукачката - пощурява; любимо занимание му е да гледа центрофугата на пералнята и да си хапе опашката. А всеки знае, че само глупавите кучета го правят. Много обича да лае по колелата. Особено по комшията от последния етаж. А, и си пада малко расист. Доста лае по братята роми - сякаш надушва че са родени да крадват.

Нека сега да се върнем към странния случай на Дрисо и момчето Крисо. Подмишници, косми на гърба и такива в ушите - пригответе се за настръхване.

3. Операция за чест, слава и готини момичета

Случи се на 25 август тази година. Безкрайно дългият следобед преди "събитието" завари мен, Дрисо, Коко, Мирко и Радо Дебелия под сянката на остатъците от беседката зад блока "Икар". Горещината и скуката бяха изпарили и последната капка изобретателност в инженерните ни глави и се чудехме какво да правим. Картите омръзнаха, играта ни с футболни първенства и отбори също. Абсолютният шампион на шах, табла и "Не се сърди човече" - математикът Мирко - отдавна ни беше отказал да ги играем заедно. Жегата пък ни отказваше дори да си помислим за игри с движение - мач, баскет или тенис на маса - все самоубийствени начини да се дехидратираме и да си отидем млади и зелени на по 12 години всеки.

Стояхме умълчани, гледахме тъпо в една координатна система, или брояхме мухите в друга, и всеки бе загубен в собствените си лабиринти на мисълта:

Мирко си бъркаше в носа, вероятно мислейки си за това как се съотнасят лицата на два триъгълника, които имат общ връх, а срещулежащите страни на този връх лежат на една права спрямо ъглополовящата на трети правоъгълен триъгълник.

Радо Дебелия, който по настояване на амбициозната му майка, ходи на кръжок по философия, изглеждаше напрегнат, облизваше се нещо, и сигурно се потеше по екзистенциалните въпроси в живота си, като това кое е по-вкусно: хамбургерите от Макдоналдс, или пържените филии на баба му.

Очилатият Коко може би обмисляше как Хари Потър да надхитри лорд Волдемор в поредната част на книгата игра, която четеше - една добра магия би била цайсите на малкия магьосник да имат инсталиран лазерен лъч, чрез който злият Волдемор да бъде изпържен като пиле на грил за 5 лева парчето.

А аз, с моята богата фантазия, си представях как след няколко месеца сме на дългоочакваната ни училищна екскурзия във Франция и с белоръката пианистка Ани се прегръщаме, гледайки Айфеловата кула по залез слънце от някоя пейка в Булонския лес.

Дрисо пък, той може би рисуваше в кучешкото си въображение очертанията на някой голям кокал, или пък фантазираше нещо по-сложно, например как изведнъж любимата му френска болонка от квартала - къдравата Джесика - е нападната от неочаквания съюз между питбула от "В" вход Хектор и злобния пинчер на комшиите Ричи мастията убиец, и как той, рицарят на кафевите петна, разгонва смело похитителите и получава вкусни гранули и облизване по нослето от хубавата Джеси.

- М-чета - изведнъж ни сепна от унеса Коко. - М-чета, дайте да-да-да в-в-видим к'во има в къщата на баба Клошарка, бе - предложи той и ни изненада.

- Т'в-ва може да го направим да ни е теста за смелост, като в "Хари Потър и стаята на та-та-тайните", а, к'во-во шшшш каж'те?

- Ти луд ли си, бе, Кокич - казах аз. Даже и тъпаците от "Чавдар" знаят, че който влезе вътре, жив не излиза. Дъртата си е подсигурила къщата със СОТ- заклинания срещу крадци - леля Пепа от Зоомаркета, дето само тя си говори с нея, го каза на така Сийка комшийката.

- Точно за т-т-т'ва таз' мисия е за смели и умни мъже, кат' нас - каза Коко.

- Айде, грабвайте колелетата и да хо'им на гости на баба Клоша - сигурно дреме и нищо няма да усети. Даже и план не ни тря'ва. Само малко ва-валериан, да упоим котака! - продължаваше да настоява Коко.

- Аз съм "за", обади се Радо. С тези нейни магии дъртата вещица сигурно прави най-хубавата зимнина в града. Сто процента искам да й оберя килера с туршиите.

- Калкулирайте ме и мен към сметката! - аналитично добави асът на алгебрата и геометрията Мирко. Забелязал съм, че покривът на къщичката й наподобява формата на равнобедрен

триъгълник, чиято хипотенуза пресича тялото със зигзагообразен перпендикуляр. Наблюдението над този парадокс със сигурност ще ми е от полза за следващата олимпиада по математика.

- Т'ва ще е само от ко-ко-кошите крака, но тря'а се провери на-на място! - отсече триумфирайки постигнатото вишегласие Коко.

- Бау, бау-джаф! (Какви ли глупости не е готов да направи един келеш от скука!!!) - констатира, може би, Дрисо.

Извадихме велосипедите си от гаража на бащата на Мирко, настаних Дрисо в специалния за него кош под волана на ВМХ-а ми и отпрашихме към старите гробищата и къщата на страшната баба Клошарка.

- Чакай, ще взема по-полароидния фотоапарат да се ш-ш-щракнем за спомен от там, понеже може и да не ни по-повярват - сети се Коко.

- Пък може и някой призрак да хванем с обектива - добавих аз, намигвайки.

- Да, браво, вземи и фенерче, че кой знае дали дъртата има ток, или още е на газена лампа – каза Миро.

Къщичката на баба Клошарка стоеше от незапомнени времена на празната поляна до старите гробища в края на града. Груб строеж от неизмазани тухли на един етаж. В двора имаше някакви ламаринени бараки, много, ама много бурени и зловещи голи дървета, които сякаш протягат сухите си клони и драки като ръце на мъртвци, за да те задушат и смелят през назъбените си хралупи. Говореше се, че някога, много отдавна в миналото, къщурката просто изникнала там, като от нищото.

- Дошла е на кокоши крака - казваха хората. Дори най-старите от града не помнеха баба Клошарка като дете, или поне като леличка.

- Ба, винаги е изглеждала като мумия! - твърди по темата бай Петко от пейките пред съседния вход. - Откак се помня, все е дърта и злобна, тая ми ти фликощерица.

С приятелите стигнахме бързо мястото, но оттук навлязохме в трудната част, защото почна да ни хваща шубето. Само Дрисо изглеждаше концентриран на макс.

- Ами, готин, дойдохме, дайте да се щракнем пред къщата и да си ходим вече. Аз видях каквото ми трябваше там за покрива и геометричния парадокс - каза Мирко Математикът на Коко.

- А, д-д-да ги нямаме таквиз работи, Мире - пресече го Коко. Ако не вле'еш с нас си ж-ж-женчо! Даже и Блез Паскал ще ти се изплези от гроба.

- Шшшшт, тихо, Коко - айде да не говорим за гробове точно тук, а? - скарах му се наплашен аз.

Наоколо нямаше жива душа. Но то и кой да има в тази жега! Камък и дърво се пукаха под 35-те градуса този следобед. Къщурката изглеждаше призначно тиха и пуста. Оставихме колелата си недалеч от двора. Дрисо го вързах за ВМХ-а, и му казах да мълчи, защото може да ни издаде, ако джафка. Той изглежда ме разбра, козирува ми с лапичка и застава в поза равнис-мирно. Заедно с Коко, Радо и Мирко станахме безшумни като ксотенурки нинджа и се запромъквахме предпазливо през двора (в него освен драки имаше още и какви ли не боклуци, домъкнати тук от всички контейнери из града - стари железна, пружини, печки и бойлери).

СКРЪЦЦЦ - ей, вратата е о-отворена, бе, п-пичове - прошепна Коко.

Един по един влязохме и заоглеждахме наоколо. Не знам за другите, но на мен лично сърцето ми спря - такъв адреналин ме хвана, че всичкото косми, на всичкото скришни места, където ги имам на тази крехка възраст, изпонастръхнаха моменталически. Къщата, учудващо, беше доста прилична отвътре. Със стари и захабени мебели, но пак казвам, прилична, че и подредена. Ама смърдеше на кабинета ни по Биология.

- Дъртата сигур' о-о-обикаля кошовете още - прошепна Кокича. Дайте да й търсим тайната стая с магиите - всяка вещица има такава.

- Ма първо, уфс, уфс - надигна ноздри като плъх и помириса въздуха Дебелия Радо - уфс, уфс, уфс, дайте да видим къде е килера със сланинката, а? Че нещо прегладнях.

- Ей, м-чета, ей тая врата май води към нещо като маза - каза Коко и ни посочи мястото.

СКРЪЦЦЦ...

- Тц, заключена е. Потърсете ключа, базирам се, че това тук е стаята с магиите.

- Добре, казах на тримата ми амигос, планът е следният: Отключваме, снимаме доказателства за магиите, правим си снимка и на нас, и после яко дим да ни няма. Може и през полицията да минем, да дадем фотоматериалите като улики за черна магия и да ни наградят?

- Става.

- Става.

- Става - съгласиха се дружно другите.

След кратко ровичкане открихме на една кукичка до вратата на мазето връзката с ключове и отворихме. По стълбите надолу беше тъмно като в кучи гъз и добре, че имахме фенерчето на Коко.

- Светни малко, бе Кокич, ще се утрепем тука.

- Опааааа, м-чета, казах ли ви аз, че т-т-т'ва търсим, а?

Първо ни удари челно миризмата на застояло, на мърша и на кабинет по Биология. После пред очите ни се откриха, като в стар диапозитив, една след друга по-смразяваща кръвта гледки. Срещу ни се изправи голяма лавица, по чиито рафтове бяха наредени буркани от всякаква големина, в които плуваха консервирани животни и други гадории, неподлежащи на научна класификация.

- Ама, това май не са компоти с черешки - чух как си измънка под носа разочарованият Радо.

На дълга връв, проточена през мазето, висяха от тавана на въженца пера от големи птици и снопове изсушени треви. На масата в центъра на мазето с размери на площадка за федербал пък бяха наредени още стотици колби, стъкленици и колбички, пълни с мъгляви течности. В няколкото клетки и аквариуми отстрани на масата бяха затворени гризачи, жаби и змии, поне така ми се стори в тъмното. Всички се разшаваха, щом ни чуха.

В центъра на масата имаше огнище, на което беше поставен да ври огромен къкрещ казан. От вътрешността му бълбукаха и изскачаха на две педи във въздуха жълтеникави мехури и изпарения - вонята беше от него. От време на време от казана ни поглеждаше и по някое връщало око. От там за здрасти ни помахваше и безжизнена човешка ръка с дълги нокти. Черешката на вечерската торта обаче беше най-гадното нещо, което някога съм виждал и на което се натъкнахме посредством спъване.

- Ах - брлрлр - к'во е т'ва, бе? - каза Мирето, след едно прилично падане върху нещо.

- Я, я светни тука.

- Ей, и вие ли го виждате?

Долу до масата лежеше проснато умъртвено тяло. По-точно само горната му част. Явно това беше притежателят на ръката и очите, които видяхме.

- Труп ли е на човек т'ва, или да е на ма-ма-маймуна тялото? - с истински интерес на патоанатом запита Коко.

- **Ниях-нях-нях** - какво си имаме тук - извика пискливата вещица точно зад нас, на върха на стълбището и светна лампата. - Момченца със крехки телценца. На баба в капана, хе-хе-хе.

- Мамоооооо, умирам, майчице - се чуваше само хлипането на Радо. Бяхме заклещени между двете зли сили и седяхме като препарирани.

Вещицата извади голяма кука като на пират изпод престилката си и тръгна да слиза бавно и тежко по стъпалата, тътрузейки металното си пособие за разфасоване на плът по стената. Виждахме на забавен каданс как ужасяващият ѝ силует ни приближава. Големият ѝ и извит като кравай нос изглеждаше по сянката на стената като айсберга, потопил Титаник. Жълтата струя вече беше на път да затопли крачола ми, когато изведнъж някъде иззад дъртата се чу нещо като тайфун, придружен с войнствено ръмжене.

- **Джаф, джав, рrrrrrrрллл джафффф**.

Обърнах се и видях как с лъвски скок Дрисо се приземи върху гърба на баба Клошарка и я събори да се търкаля по стълбите. С още един скок смелият кучешки лъв застана пред нас и заръмжа срещу огромния тигров котарак Писо.

- О, умното ми куче. Чуло е рева на Радо и се е развързало.

- **Джаф, джав, рrrrrrrрллл джафффф** - лаеше Дрисо и се готвеше да нападне Коткодзилата.

- Омитаййй сееееее - чух като на сън Кокича да вика и да ме дърпа.

В този миг Дрисо се нахвърли настървено върху Писо, двамата се вплетоха на кълбо и се впуснаха в ожесточената битка на живот и смърт. Докато бягах с поглед назад, видях че за няколко секунди търкол из мазето те обърнаха всичко с главата надолу. Течностите от масата се разсипаха, бурканите от лавицата се изпочупиха, разни ми ти прахове и други гнусотии се разпиляха от контейнерите по стойките. Дим застели пода. Казана също се катурна. Настана стихия и слюзест буламач.

Възползвайки се от създадената какафония всички в галоп се втурнахме по стълбите и минахме като обезумели говеда през гърба на съборената баба Клошарка. Аха и аз да я задмина, когато усетих здравата ѝ кокалеста ръка да ме хваща за глезена.

- **Ауууу** - простенах, чувствайки как вещицата впира остриите си нокти в крака ми до кръв. Със сетни сили и вкарах едно маваша в мутрата и се изскубнах от хватката.

- Проклети, да стеееее! - Ще ви пипна!!! Мръвкиии... Нареждаше с люти закани старата злоба след нас...

Излязохме навън и светлината на деня като че ли ни извади от филма на ужасите, в чиято кинолента бяхме допреди малко.

- По-бързо, бе, Сисок - викаха по мен Радо и Мирко, вече яхнали колелата си.

- Ама, Дрисо го няма още. Не тръвам без него!

- Няма значение, т'ва е са-само куче - опита се да ме убеди Коко. След 10 минути сме в полицията и те ще го докарат. Ще окошарят дъртата и ще го изведат оттам.

- Не, не е само куче. Той е най-добрият ми приятел. Аз оставам тук. Заинатих се и вперих поглед към къщата.

- Аф, баф, джаф - чу се напевният лай на кучето ми и го видях как тича победно към мен с големи подскоци.

- Дрисооо - нададох ликуващ вик. - Жив си, момче, жив си. Ела тук, момче, ела. Тук, бързо, момче. Ехейй. Отървахме се, а!

Дрисо скочи в ръцете ми и тръгна да ме ближе радостно. Беше целият залят с всевъзможни пихтиести течности от всички цветове на дъгата. По муцунката му си личеше къде подлата котка си е забивала ноктите, но иначе нищо друго му нямаше. В нашияника му беше заседнал спаружен жабешки крак. Няколко часа след това кучето ми изкашляше поне 20 топки черна козина от наръфания грамаден котарак Писо.

До полицията не опряхме, защото разсъдихме, че в тъмното може и да не сме видели добре дали онова на масата е било точно труп на човек. Може пък и да ни се е сторило. А снимката - тя остана някъде на пода в мазето-лаборатория на вещерицата.

Аз се прибрах веднага и напълних ваната за Дриснян. Предстоеше му сериозна хигиенизация. Трябваше на другия ден да го ваксинирам и срещу бяс. После излязохме да обсъдим всичко на ново с приятелите и да си сверим версиите за пред момичетата, на които щяхме да се представим като смели ловци на духове. Най-смел в историята ни, оказа се, се изкара Радо Дебелия, дето викаше маминка на помощ. На вечерта се прибрах и смъртно изморен от изпълнения с приключения ден блажено се гмурнах в леглото. Под него също блажено легна, запуфка и замляска моят най-добър приятел - кучето-рицар на кафевите петна Дрисо.

4. Магическата отвара в действие

Всяка сутрин, по стар си наш обичай, Джек Ръсел териерът ми Дрисо се измъква с жизнерадостен лай изпод леглото при звъна на будилника в 6:30 и се заема с личната ми хигиена, като усърдно започва да ми ближе лицето. Ако това не ми подейства достатъчно ободряващо, хайванчето хваща със здравата си захапка всичките ми завивки и с ръмжене и яростно поклащане на главичка ги завлича на пода. Аз съм си научил урока добре и с неистовите усилия на зомби, изправящо се от гроба, след този ритуал вече трябва да съм станал. Ако ли не, тогава следва третата фаза от операция "Разсънване" и всъщност - коронният номер на Дрисо, при който той скача на леглото ми и извършва онова възмутително действие, заради което е заслужил и името си.

Ставането ни сутринта след взлома в къщата на баба Клошарка обаче не протече така обичайно. Будилникът, както винаги, си звънна точно в 6:30. Дриснян изпълзя изпод леглото, лаейки, някак различно - джаф, бау, бау, бфат, бфат - и отново започна да ми ближе лицето. Не питайте каква беше изненадата при първото разтъркване на полузатворените ми и олигавени клепачи.

- АААААааааааааа - изревах на пожар. Кой си ти, бе, перверзник? Марш от тука!!!

Срещу мен седеше на задните си крака чисто голо голеничко момче и ме зяпаше нагло с изплезен език. Гадният гей имаше и садо-мазо нашийник на врата. Както и голяма, люлееща се чушка.

- Леле, майчице, само да не се разчуе в града ни, че тоз ми е налетял - помислих си първосигнално. Въх, още умирам от срам като си припомня онази порнографска сцена.

Но, как беше влязъл изнасилвачът? И защо толкова ми напомняше на някой!!! Ето защо...

- **Джаф, джаф, джаф** - бяха първите думи на перверзника, последвани от жизнерадостно въртене около оста му. Чакай малко - това го прави всяка сутрин Дрисо, когато иска да го изведе на разходка.

- Ей, мръсник! - викнах на голия тип срещу мен, вече по-скоро озадачен, отколкото изплашен. - Къде ми е кучето, бе, гейзер?

- Как влезе тука, бе? Казвай бързо, че имам спрей за самозащита и ще го използвам!

- **Джаф, джаф, джаф** - приклепна на ръцете си голият и заклати наляво-надясно дупето си, все едно че имаше опашка отзад.

- Стига бе, ПЛЯССС, ударих се изумен по челото! - Дрисо, ти ли си това, бърхливец Дриснянски?

Перверзникът застана мирно и завъртя по кучешки маниер умно главата си от ляво на дясно.

- Дрисо, я мирно-равнис!!! - дадох командата, която завинаги щеше да потвърди подозренията ми. И момчето клекна, протягайки напред дясната си ръка, за да ми козирува.

- Баф, баф, ббфати, бфати, бати. - Искан котка... Бфати, иска раз кот ка...

- Триста физици, че и говори. Дрисо говори.

Дзззззъннннн, дзъънн. Дзъъннн...

Някой упорито звънеше по телефона, докато с мъка се опитвах да облека върху голия задник на Дрисо чифт стари мой панталонки. Преди това, с помощта на няколко кучешки бисквитки за награда, го убедих да облече бежавата ми тениска с образа на Скалата, но за бельото така и не се разбрахме.

- Сискооооо, за тебе е - провикна се майка ми от коридора. Сискооооо, едно момиченце те търси... Сисиинии, гадженце ли имаш, бе, мамиееееее?

- Дрисо, на място! Стой на място, момче. Миирен, мирен! Ей сега се връщам и после ще има разходка. Обещавам - изкомандвах и се засуетих какво да правя.

- Идаааа, мамиееее, ида.

Приближих телефона и вдигнах слушалката.

- Кой е?

- Здравсти Стелиане, Ани се обаждат - извънтят гласчето на любимата отсреща. - Извинявай, че толкова рано, но, да те питам, тази сутрин ще излизате ли с Дрисо? Искан да го насъскаш по един маниак, който ме дебне под прозореца ми постоянно. - Генеди от онзи блок зад вашия. Знаеш ли го?

- Ами, аа-ъ, какъв е проблемът? Иначе го знам този. Дето с Дамянския с питбула са дупе и гащи - отвърнах.

- Същият недоразвит примат! Вече трета сутрин си вдигам ролетната щора и го гледам, зяпнал, гадината, насреща ми, и виси така неподвижно, с ръцете в джобовете все седи. Няма отърване от това противно същество, а не искам да занимавам тати сега, че бърза за работа.

- А, да-да. Тоя е много тъп и нагъл. Знам го аз него. По цял ден гледа порно. Кой знае какво си пипа там, в джоба.

- И сега пак е долу, мръсникът, и пак ме зяпа. А като тръгна да излизам навън, веднага ми се лепва. Вика ми: "Маце, аз съм Генеди, дето два метра го вади." Отврат. Страх ме е от този.

- Може ли да дойдете с Дрисо да ме вземете, и ако пак нахалства тоя, да насъскаме кучето? - помоли се Ани.

- Сложна работа, Ани. Чакай така, ще измисля нещо и ще ти звънна, че имам един проблем с Дрисо. Трябва да го вода да му бият инжекция против бяс.

- Защо, какво му има?

- Абе, вчера един котак го одра, но ти не се плашункай. Ще дойдем ние, ще дойдем - стиснах инстинктивно юмруци. - Ще дойдем да му счупим ръчичките на тоя Генеди, да видим тогава с какво ще го вади. - Само майка ми да тръгне за работа и сме при теб. А ти сама ли си у вас?

На това му викам аз екстремна сутрин с коктейл от ситуации. Първо потрес, после силен гняв. Ставаш, и..., оказва се, кучето ти се е превърнало в човек, а някакъв перверзен тип тормози любовта на живота ти. Как да се справя със всичко? Мисли Сисо, мисли.

И измислих! Нали съм сина на инженерера на кмета, измислих го доста добре! Ей - бърбек съм си аз, бърбек. Дрисо, макар и преобразен в човек, си е все същия див звяр. Ще го подгни онзи ми ти хубостник веднага щом му заповядам. - Ммм, да, и да го понахапе малко по дупарата ще трябва.

- Дриснянски, мой човек, я стегни бицепс малко да видя нещо само: огледах момчето - куче наново. Да, има доста развити мускули за дребчунът, който е на пръв поглед. А и челюстта му е много яка. Вярно, че е нисък и с тези крачка не може да стигне даже до гърдите на маркуча осмокласник Генеди, ама нали е добър скачач, а и ако го събори на земята, веднага ще му види сметката. Значи, пускам го да понабие Генеди, после обирам "ларвите", отиваме в Ани, обяснявам й как стоят нещата, обучаваме набързо кучето на човешки маниери и след това, каквато ми е умничка, с нея измисляме какво да правим с цялата тази каша. Да. Това е. Как беше онази дума - Еврика!

- Дрисняне, днес си без каишка навън! Така че, да не бягаш много! Нали?

- Бауф, бати... Бауф. Няма ка'шка 'нес. Бауф, слуша ногу. Бауф - каза дребното късокрако момченце в стаята ми и двамата с него се отправихме към входната врата.

- А, да, и оттук нататък се казваш Крисо. И си ми братовчед. Я, я пак стегни бицепс. Брей, е ше ше ше ше.

Веднага щом Ани излезе от входа си, мазният Генеди ѝ се лепна като муха на филия със сладко от боровинки. Аз пък чаках точния момент, скрит зад ъгъла, хванал Дрисо под ръка. Туп-туп, туп-туп - удряше учестено сърцето ми.

- Шуууууууит-шууууииуууу. Ооо, мацко, накъде така важно-важно наперено вървиш и дупето въртиш - подвижна осмокласникът на Ани. - Даже не спиращ, дори не поглеждашшшш! Еййй, колко сме надути 'неска!

Той тръгна към нея като прегладняла зъбеста хиена. Аз и Крисо-Дрисо обаче изскочихме на пътя му.

- Ей, Генеди, я не я закачай, бе, тъпак! - викнах му с мутиращото си гласче и го стрелнах с поглед нагоре, като пред очите ми се разкри гледката на космите от носа му.

- Чшшш, мишок, я бегай от тука, че ще избърша стълбите с тебе - изрепчи се маркучът и ме бутна в гърдите. Аз само това и чаках.

- Дръж, Крисо, дръж. Дръж го тоя. Дръжжжж го, момчееее.

Момчето Крисо-Дрисо се отксубна от ръката ми, застана на четири крака и яростно впи зъби в глезена на Генеди. - **Рррррррррррррррррррр, грррррррррр** - заклати разлютено глава.

Подлецът го изрита доста силно, но това озлоби още повече моето момче-куче. То скочи върху противника, събори го с тежестта си и го стисна в здрава мечешка прегръдка. В същото време ухапа врата му близко до сънната артерия.

- Аааааа, боли, пусни ме, бе, дживотно. ПусНи ме, бе, гадо! - крещеше на умряло проваленият любовник.

- Крисо, на място. Стой на място. Мииирен, мирен - викнах и почнах да дърпам под мишците момчето-куче.

Издърпах разяреното кутре-момче, а Генеди "дето два метра го вади" хукна да бяга през глава:

- Тоя е луд. Майкооо, тоя е луд. Щеше да ми гризне вената, песа му с пес - хлипаше едрият бияч от блок "Чавдар" в далечината. Една нищо и никаква "запетайка" с ръст кинта и двайсет, но с много кураж, му взе страха.

Ани се приближи към нас, цялата поруменяла от вълнение, не вярваща на очите си, и още под влиянието на адреналина от гладиаторската сцена ме прегърна.

- Сисооо, ти си моят рицар на бял кон, моят спасител, браво. Как избяга онзи, само, а!

- Няма защо бейби. Пак заповядай. Както винаги съм ти казвал: - Не чакай принца на белия кон! Истинският принц ще дойде с малко бяло кученце.

- Ей, мерси много, бе, бодигарде на Сисо - обърна се тя и към Крисо-Дирсо, който, още възбуден от боя, пръхтеше с изплезен език, приклепнал на четири крака до мен.

- А-ъъ, Ани, това е Крисо.

- Крисо?

- Да, братовчед ми. Дай да се качим у вас за малко и ще ти обясня.

- Приятно ми е Крисо - обърна се тя към четирикракото момче-куче. Имам да те черпя. Само кажи какво ти се яде. Сладолед?

- Кака, гджаф, какаааааааа... папа мръфка.

- Чак пък кака, няма нужда, просто ми викай Ани - подаде вежливо тя ръката си към неговата. За нейна голяма изненада Крисо без колебание я облиза цялата и потърка глава в краката ѝ. Добре че наоколо нямаше хора, които да станат свидетели на тази неловка гледка унижаваща мъжкото достойнство.

- Чакай, какво правиш - дръпна се Ани.

- Спокойно, той е от село. Там така е прието. Само за малко е тука и още не е свикнал. Дай да се качваме, а?

- Добре, а къде е Дрисо?

5. Как да направим Дрисо човек? Среца с приятелите ми

В дома на Ани винаги блести от чистота и мирише на ароматизатор ванилия. Всичко там е подредено като в аптека, включително и огромната секция със стотиците книги по нея. Да убедя това здравомислещо и учено момиче, че не ѝ правя номер и казвам истината, беше много трудно. Но това всъщност беше само началото на най-трудната част в заплетения и странен случай на кучето Дрисо и момчето Крисо.

- Щом не вярваш, ще дам доказателство номер 8! - опитвах се да я накарам да ми повярва. Крисо я ела тук и си свали тениската.

- Аууу, нямам нужда от нов перверзник да ме преследва - викна Ани и затвори очета.

- Не, спокойно - казах. Ето, виж това петно на гърба му - да ти напомня някак си на континента Америка?

- На коя Америка? Нали знаеш, че има две!

Трябвах ѝ няколко минути да се съвземе от недоумението, но това съвземане явно подейства, защото умната и логична пианистка прозря истината и веднага състави най-страхотно страхотийския план за действие.

- Ще го социализираме, Сисо, това е решението на проблема ти. Утре ще взема от библиотеката книги за възпитание на деца със специални потребности и ще прочета как става.

- Казваш че Дрисо е като луд ли? - попитах.

- Не, просто е различен. Нов е в света на хората. Сетивата му са като нашите. Изглежда като нас, движи се като нас, но това не е достатъчно. Той си остава куче, което усеща нещата по кучешки.

- Слушай, това, което ни отличава от животните, са възпитанието и етичните правила на човешката общност. Има пробудено човешко в него, да, от магиите явно, на тази така наречена баба Клошарка, както казваш ти, но то трябва да се култивира. Да му се помогне да се захване за нещо. Трябва му общуване с човешки индивиди на Дрисо, трябва му социализация.

- Но си мисля, че и това няма да е достатъчно. Ще ни е нужно нещо повече от общуване със себеподобни. Нужно ни е да го накараме да види себе си като човек. Да осъзнае, че кучешкият му аз вече го няма.

Малеее, тази Ани, така като я слушах, тя направо философка, бе! Наистина е супер умно гадже. Ако искам да я спечеля, ще трябва да залегна и аз над букварите скоро, не става само с наследеното от тати-инжинера. То се е видяло - и аз ще трябва да ставам инженер.

- А с мама и тати какво да правя? Как да го прибера тоз лудак у нас? Какво пък да им кажа за това къде е Дрисо?

- Те в колко се прибират от работа? - пита Ани. Остави на мен. Вече имам нещо на ум.

Дзънн-дзъннн.

- Ало, кой се обажда - вдигна телефона същата вечер майката ми.

- Ало, но здравейте, добрий вечер, аз госпожа Мимихамовна, класна на Стелиан. Обаждам да кажа, че друг понеделник първа за година родителска среща няма да има.

- Ааа, добре, г-жо Мимихамовна. Друго има ли? Нещо за учебниците да събираме пак парички?

- Но, битте, ой! Нет - ваш Стелиан умен малчик, мож и без учебник да има оценки очень харашо. - Но, я говорю вам, че ученик по обмен от Бимбилистан идвал днес. Заместник на директора ме обади сега. Но той подранил. Ученик подранил и Вие трябва посрещнете от автогара след час.

- Ама, чакайте малко, госпожо Мимихамовна, той Сиско вкъщи нищо не ни е казал. Как така, ученик по обмен у нас? Ний не сме подготвени!

- Но, г-жа майка на Стелиан, той се записал пръв за прием на чужд ученик, не ви ли казал? Трябва посрещнете днес, аз сус майки сус бащи има да се разправам цяла вечер. Вие приемете него, нали?

- Хубава работа, а сега де! И откъде, казвате, че идва ученикът?

- Но, Бимбилистан, братска страна Болгарии. Добро дете, атличник. Чакайте след час на гара. И внимавайте да не го обиди - той от село идва, не виждал голям град никога.

- Стелианеееееееее - изрева майка ми от коридора веднага щом затвори на класната. Ти ум имаш ли, бе, сине майчин? Как ще посрещам гости аз в тази кочина. Бързо си оправяй стаята, бързооо.

- Мъжооооо, изпивай ракията, дояждай салатката и вади прахосмукачката.

- И мастията, мастията да я няма! Да изчезне! Пращай я веднага при баба ти в центъра! Бързо-бързо. Работата пак стана "майка плаче-грамофон свири"! Стелианеееее... ти чуваш ли ме, бе, момченце?

Новата учебна година приближаваше неумолимо бързо. Броени дни оставаха до старта на Мъчилицето, но сякаш бях забравил за тази досадна и неприятна подробност на края на лятната веселба. И през ум и не ми минаваше какво щеше да стане, когато почне Даскалото. Под напора на усилията да прикрия истинската личност на ученика на разменни начала от Бимбилистан, който

приех у дома за известно време - момчето Крисо - съвсем не се сетих, че не мога да го сотая сам у дома. Имаше само един изход- трябва да започнем 6-ти клас заедно с него. Ще трябва да го покажа на целия си клас. Както и на госпожите. А може би и на директора Сенокозлиев – рогатия козел на върха на йерархията измежду всички кози, овци и други госпожи. Ами сега! Добре, че Ани беше наблизо.

- Значи, Вашите се вързаха и не заподозряха нищо, така ли? - каза ми тя на другия ден след внезапното посрещане на гостенина от Бимбилистан.

- Да, те си живеят в собствен свят и не се замислят много за моите работи ако всичко е наред. За тях най-важното е хората какво ще кажат. Да не се изложим пред тях нещо.

С Ани тъкмо бяхме излезли пред блока, уж, за да разведем новия ни двукрак приятел из махалата и да го покажем на аверите. Той обаче отчаяно се опитваше да преприкае някое друго дърво в междублоковата градинка посред бял ден, и то пред зорко бдящите от наблюдателните си постове "очи и уши" на квартала - кака Сийка от 3-я и колежката ѝ - разузнавачката Марийка от 4-я етаж.

- Крисо, не тук, не тук, момче! Обуй си гащетата веднага. Чуваш ли, бе, помяр Дриснянски! И спри да душиш из въздуха като някой плъх. Ти си човек.

- Хм, браво на нас тогава – продължи Ани.

- Да, Ани, да. Да не повярваш! Всичко мина по мед и мляко. Горките мама и тате - цял живот ще мислят че бимбилистанците са първобитни хора. Да ги беше видяла как се стреснаха, когато Дрисо, а-ъъ, Крисо се нахвърли с настървение на пържолата си по време на вечеря, а след това с най-голямо старание си облиза цялата чиния. И всичко това без прибори. Без да си помага с ръцете. Кой знае какво си помислиха и като излочи типично по кучешки половин литър вода от паничката си и после изтръска глава. Навсякъде хвърчаха пръски и лиги.

- Блякссссс! Иначе, на косъм си се разминал. Хубаво, че възрастните имат толкова работи на главата и не забелязват всичко щуро и лудо в нашия детски свят.

- Абе, Ани, ти знаеш ли какво се сетих! Отровата на дъртата вещица не действа само отведнъж на Дрисо. Действието се подсилва с всеки изминал час. Изглежда нещото го кара да приема все повече и повече човешкото държане. Да имитира по-сложните неща от поведението ни, и дори да мисли по човешки. Но още е в ранен стадий това цялото нещо.

- Аха, ами, личи му. Той става все по-човек и все по-малко от кучешкото остава в него.

- Нали така, бе, Крисо? - Ти готов ли си да станеш човек, да ходиш на училище, да четеш книжки? Кажи на кака! - обърна се Ани към момчето-куче. То тъкмо ръфаше ръкава на блузата си, въртейки се около оста си.

- Да, кака, готово, аз човек искам баде. Бати каза - аз човек. - **Джгргграф, джаф** - и мигом хукна като побеснял нанякъде.

- О-ооуу, не, не отново. - Неее, Крисо, стой!

Но вече беше късно. Комшията от 8-я етаж с колелото пак получи добра мотивация за изкачването на баира по пътя за завода, благодарение на вродената "любов" на Дрисо-Крисо към породата на велосипедистите.

След около два часа ускорен курс по какво не трябва да се лае, какво не трябва да гризе, как да не се ръмжи, кое да не си ближе и как точно да се държи в присъствието на хората, решихме да тестваме обноските и интелекта на Крисо пред някой друг. За късмет Радо Дебелия тъкмо излезе от входа си и се запъти към нас, захапал голям сандвич, намазан със лютеница и салам кучешка радост.

- Мараба - каза Радо и се втрени в нетипичния дребосък с нас, явно, за да го прецени.

Хлапето беше с криви мускулести крачета, добре развити бицепси и як врат. Очевидно бе, че изпитваше огромно затруднение да стои неподвижно.

- Сигурно е прекалил със захарните бонбонки и кока-колата – каза Радо на майтап.

То държеше главата си накривена на една страна, а движенията на врата му бяха бързи, като откоси на катеричок. Носът му се беше разтекъл. Дишаше само през устата. Постоянно пуфтеше и плезеше език, облизвайки тук-таме по някоя друга лига. На пръв поглед - току-що излязъл пациент на психиатричното отделение.

- Мараба, Дебел, как е?

- Радо - поде Ани. - Това е Крисо. От Бимбилистан е.

- А, тъй ли? Живо-здрavo, бе, мой човек – потупа го по рамото едрия дебелак с добродушно излъчване. Искаш ли да опиташ нашенско произведение на кулинарията - 100 процента качество българ лютеница? Такава в цяла Европа ни мож' намери.

Изненадата ни беше пълна. Радо да предлага храна! Какъв изблик на гостоприемство само!

- Иска, иска. Дай ям - почти изръмжа Крисио и след миг сандвича на Радо изчезна в раззиналата се паст на бимбилистанското зверче.

- Аз Крисио. Аз човек. Аз добре. Ти храни мен. Ти добър бати - каза всичко това Крисио, извъртя се зад Радо и започна да души задника му, както го прави всяко куче, когато срещне свой равен по ум и обноси себеподобен, с който иска да се сближи.

- Абеее, Сисок, този голям образ, бе – засмя се Радо и ни остави.

"Урок Номер 1" по социализацията на Крисио-Дрисио завърши що годе успешно. Радо го прие като равен (защо ли?).

Само не ме питайте как реших най-важния за всеки домашен любимец въпрос с ходенето до тоалетната. Много е гадно и не искам да навлизам в подробности. Ще спомена единствено две неща - найлонен плик и гумена ръкавица. Куче не можеш да накараш да ползва гърнето в банята. Невъзможно е, дори и да е момче-куче.

С Ани решихме "Урок номер 2" по социализацията да се проведе на Крисиова територия. Поканих приятелите ми въкъщи да играем на телевизионната игра. Събрахме се бая народ - Аз, Ани, Радо-Дебелия, К-к-к-к-кокича, математикът Мирко и изненадата за деня - по-голямата сестра на Мирко - Минка Чалгата (нахално до немай къде същество с амбицията да стане поп-фолк дива; тя вече се гримирваше, ходеше на високи токчета и вечно досаждаше с претенции и разни чалги, които искаше да ни пее; очакваше и да ѝ харесваме изпълненията).

- Да видим как Крисио ще реагира на толкова много хора у дома – казах аз.

- Да, да видим - каза Ани. Ако не оплескаме нещо, това може да е голям напредък за нас като социални педагози.

- Педа... какво! Ааа - не. Аз съм си нормален. Без обиди, моля, моля.

Предварително обясних на всички, че Крисио е от Бимбилистан и не знае добре езика ни.

- Също трябва да му се говори бавно, с прости изречения. Защото повечето ни думи не ги разбира. Още се учи - казах им.

- И гледайте да не го обидите нещо, понеже е голям нервак. За един поглед накриво скача на бой. Там, в Бимбилистан, са други нравите. Диваци са си те там, ей. По улиците още се колят с ножове.

- Аууу, ма къф е тоя, бе, Сисок? Мноу е секси! Няма никакви комплекси - подшушна ми Минка Чалгата в ухото веднага щом видя Криси, издокаран с новите ми дрехи и с прическата на иглички, която Ани му оформи на кафеникавата рехава косица. (Какво да правиш екзотичните чужденци са като магнит за по-глупавките девойчета)

- Ма, само не мога да разбера - каза ми по едно време Минка - що така се чеше постоянно с крак зад ухото, т'ва ергенче, бе, Сисок! Да не е нещо да ма смигва така, ъ? Да ма сваля?

- Не, ма, Минке. Така прави, защото е каратист и си разтяга мавашито.

- Ауу, мавашито разтягал, значи! А друго разтяга ли? Ах, на кака сладура! Шъ го изпапкам.

Приятелите ми зубрачи (Мирко Математика и Коко Цайса) нещо не си паснаха с Криси. Все още ограниченият му речник и недодяланите обноски ги спираха да се сближат. Комуникацията с интелегенти явно му куцаше. Надценен го. Май се дърпаха и заради онова, дето им казах, че налитал на бой. Абе, важното беше, че се запознаха както си му е по правилата със "здравей и здрасти", "харесва ли ти тук" и "колко смяташ да останеш". Нарасналото човешко държание на Криси отговори на всички тези запитвания като по учебник, учебника на Ани за социализация на ненор..., а-ъъ, бавно развиващи се. И все пак, той показваше голям напредък. Облиза само двама души и не ухапа никой. А и нали с Радо и Минка се сдушиха. Е, да, то си е биологичен закон подобните да се надуват помежду си.

Разбираемо, място за всички на телевизионната игра нямаше и най-технологично неграмотните в компанията, Криси и Минка, лека-полека останаха изолирани от нас да си общуват и да се сближават като равни по ум и природа. Минка най-накрая си намери нов слушател, който да може, поне на първо време, да издържи пискливите ѝ песни, и който я гледаше буквално с изплезен език. За мой ужас по едно време опознаването им прерасна в нещо повече. Бляксссс. Минка така го беше натиснала с прегръдки и целувки на дивана, че чак щеше да задуши горкото животинче. Блякс, да ми разварти кучето ли иска тая!

- Минке, моля ти се, ма! - Пусни момчето да диша малко! Още е малък, срам го е.

На тръгване, заедно с невинността на кучето ми, със сигурност и чувствителният му слух бе повече от увреден.

- Чаоооо Криси, чао, любов моя. Обичам тееееееее. Да не забравиш утре да ми звъннеш. Ще чакам. - Ммму, ммму, ммму - пращаше му въздушни целувки Минка, но напразно. Нискочестотният ѝ писклив глас вече толкова много дразнеше Криси, че той, горкият, бе избягал в стаята ми и се криеше под леглото. Затулил главица с лапи, пардон, с ръце.

- Извинете го. Не че не ви харесва, но нещо стомахът му не можа да свикне с нашата кухня и е заседнал в кенефа. Ще се чуete утре, Минке, спокойно. Чао на всички и мерси за играта момчета.

Тряснах вратата под носа на Минка и доволно се усмигнах на себе си. Ще стане човек от моето куче. Ще стане...

На следващия ден се случи още едно чудо. Както си седяхме на пейката зад блока - аз, Ани и Криси, момичето на мечтите ми, секси мацето над секси мацетата, изпадна в необичайна за нея откровеност, макар и маскирана в научни думи. Като в някаква ученическа пиеса тя ми изрецитира следното, съпроводвана от беквокалите на пойните птички наоколо:

- Ти си моята гордост Сиси. Удивителен напредък постига Дриси с теб. На първата седмица от трансформацията е почти като нормален; вярно - прекалено открит, емоционален, доверчив и чистосърдечен; но вече нищо не го отличава от това да е човек, истински човек.

- Трудът който полагаш с него когато ме няма е висока наука. Ти си педагогически гений - каза с вълнение тя, приведе се към мен и бърже ме целуна по бузата точно в този момент, когато се каних да възразя за думата започваща с педа... по мой адрес.

- Уау - промълвих недоумяващ и ми стана страшно горещо и неудобно. Аз, аз... (Ам сега, какво да правя. И къде да си дяна ръцете.)

- **Джаффф**, кака, цуни и мене! - обади се Криси.

- За теб само помилване по главичката, Криси, все пак вече не си куче, а аз си имам любим, който може да ревнува от такъв мачо. А и още си спомням какво правеше с крака ми.

Хубавокосата Ани изви нежната си шия към мен и ме погледна с топлите си очи така, както невеста гледа младоженеца си в своя сватбен ден. Зеленината наоколо наистина бе като сватбена украса и аз се почувствах най-специален за нея. Сърцето ми ускори ритъм още повече, слепоочията ми запулсираха бясно. Толкова е прекрасно, но ще се пръсна. Как да се откопча от този миг, без да го разваля с някоя тъпа шега? Като припадна ли, как ли?

- Чао красавци - излетя изведнъж моята прелестна пеперуда от пейката и запърха с крилца пред нас. Сякаш разбрала, че още малко и ще пукна, тя се смили над моята непривикнала на нежни чувства душица.

- Имам да пиша в тетрадката си по Литература анализи на книгите, които изчетох през ваканцията. А те са много. Вие, да тренирате за утре. Нали утре е големият ден, в който ще ускорим нашия социален експеримент като те запишем, Криси, на училище?

- Чао, гений мой - каза ми още веднъж Ани, без да използва думичката с педа... и излетя с подскоци към високите етажи на блока си, тананикайки сватбения марш, като не пропусна да се обърне след 10-тина метра и да ми прати няколко въздушни целувчици.

- Юпиинииииии. Свалих я - най-накрая извиках, когато тя се отдалечи достатъчно, и започнах радостно да подскачам в танцовите стъпки на Вънилайса. Крисо без колебание се присъедини към брейк подскоците ми и събрахме погледите на съседите.

- Чу ли, Крисо? Чу ли, бе, мой човек? Аз съм нейният гений. Това било. За да я спечелиш, трябвало да си гений. Браво на мен - сина на инжинера на кмета. Аз съм педа... някакъв си гений.

- Бати, тя харесва. Тя теб харесва - погледна ме умно Крисо, изпуфка няколко пъти и както подскачаше до мен се стрелна да ми ближе лицето.

- Шът, мастийо, я долу. Ти си човек - недей да ближеш хората така, че кака Сийка дебне от терасата с бинокъл и в квартала ще се разчуе, че сме педа..., ама не от гениите, а от ония, другите.

6. Първият учебен ден и по-натат

Да обучиш едно куче да се държи и общува като човек не е чак толкова трудно. Всички дресьори в цирка го правят с лекота, а и много хора се държат горе-долу като побеснели зверове, особено децата в училище (я питайте някоя даскалица). Така че разликите не са големи. При моето момче-куче цялото обучение мина като на шега, още повече, че магическата отвара на баба Клошарка ни подпомогна невероятно много.

Да обучиш обаче едно момче-куче да чете, да пише и смята, да разказва уроци - което е основното в училище - ето тук вече наистина се поизпотих. Със сложните неща като смятане и писане Крисо-Дрисо е запознат много отдавна - безброй пъти е лежал на бюрото ми, подпрял главица до тетрадките, докато с треста зора съм се мъчил над формули и теореми, преразкази, климатограми, и други тъпотии за домашна работа. Да не ви разправам колко назубрени уроци съм му издекламирал като папагал - География, История, Химия, Физика, Биология. Все трябва да е останало нещо от това в някой затънтен дял на мозъка му, някъде между спомените за първия заровен кокал и отличителните миризми на всички кучета в квартала. Защо трябва дас е ходи на училище, изобщо несе и опитам да му обясня. То и аз не знам още защо.

Всички тези знания за училище с него преговорихме вечерта преди да го запишем в клас. Вярно, че тук-таме имахме някои пропуски, но - айде сега - няма да се престараваме излишно; нашето училище не е Кеймбридж, а и с доста съученици Крисо е на едно интелектуално равнище. Нито могат да смятат, завалиите, нито могат да пишат и четат като хората. Само сричат. Даже и едвам-едвам говорят. Имаме и един, дето е-ге-не-то не си знае още. Пък е 5-ти за 6-ти клас.

Беше понеделник, малко преди 15-ти септември. Точно в 9:30 сутринта пред директорския кабинет цъфнахме издокарани като за циганска сватба аз, моя милост, човек с влияние и тежест в града - все пак съм сина на инженера на кмета; хубавелката Ани - най-красивото и умно момиче на континента, бъдеща президентка на Републиката; и Крисо - мой братовчед от братски Бимбилистан и по неволя на съдбата - емигрант, преследван от властта, заради това, че иска да живее като свободно човешко същество. Цялата драматична история измисли Ани.

- Г-н Сенокозлиев, разберете ни, това момче е загубено без вашата бащина опека! - удари го на молба Ани, след като сърцераздирателно разказа трогателната история на бежанеца Крисо пред нашия директор.

Директор Сенокозлиев има типичния вид на неуспял сред жените стар ерген. Зубрач със сресана на път косица и оголен около челото скалп; с мънички злобни очички, скрити зад големите лупи на очила, които го правят да изглежда леко като козичка с добре пригладена брадичка. Винаги носи с'ака с кръпки на лактите. По прякор му викаме Козела щото е много инат, като се запъне някъде - не дава заден.

- Ето, продължи с още по-театрален тон Ани - след седмица визата на Кристиан изтича и го връщат в Бимбилистан. А оттам - черен печат и направо в затвора да го бият с пръчки по табаните.

Крисо, седнал на мекото зелено канапе в строгата атмосфера на директорския кабинет с окачени портрети на учени по стените, извъртя умилително глава съвсем по кучешки и направи онзи жален поглед, на който само едно малко сладко кученце е способно. Направо може да разтопи южния полюс с него.

- М-да, разбирам, положението в Бимбилистан е тежко. Бил съм там преди разпаденото на Съюза. Хубави хора са. Топли, сърдечни, но... разберете ме и мене. Аз не мога току-така да престъпвам разпоредбите. Иска се разрешение от родител-настойник и удостоверение от властите в държавата по произход.

- Но, господине, родителите му са го изпъдили и той е дошъл да търси помощ на единственото място, където има на кого да разчита. Братовчед му Стелиан, леля му и чичо му. А и знаете, че бащата на Сисо е инженера на кмета - има връзки и може да оправи въпроса с документите, а и може да каже някоя добра дума за Вас на когото трябва. Може и дарение от кметството да се уреди за училището.

- Ех, щом поставяте така въпроса, това вече е друго нещо. Директорът приглади доволно козята си брадичка. Зад лупите му светнаха малки искри. Така да бяхте започнали! - подкупното

алчно дяволче на дясното рамо на Сенокозлиев явно му проговори. Ей, тази Ани, как ги разбира нещата само.

- Обаче, документите му да са на ей това БЮру тук – Козела удари с копито по масата - не по-късно от 15-ти септември, инак го отписвам.

- Да, ама, г-н Директоре, много време е нужно, за да се извади всичко, да се преведе, а ето го къде е първият учебен ден. Вие го запишете в нашия клас, да започне, горкото момче, навреме. Нали знаете колко е лошо да се изпуска материал? - произнесе фаталните думи за всеки учител Ани. Паспортът ще го оправим, нека да почне само. И ако може, госпожите да го щадят, че не говори още добре български, много е напласен, има стрес. Дайте му време да свикне.

- Направете едно добро дело за благо на родината! А пък после на Сисо баща му ще почерпи. Отново погъделичка директорската "ахилесова пета" моята скъпоплатена адвокатка. Нали така Стелиане?

- Е, въ, ааа, ооо, у - да, да - изрецитирах всички гласни в азбуката аз, който, нали се сещате, се свивах през цялото време до Крисо с глътната граматика и бях по-скоро там за моралната подкрепа.

- Така да бъде - каза последната си дума Козела. Да си изкара бележник със снимка и на 15-ти с букетче цветя го чакаме на двора. Момент - трябва ми трите имена на ученика, за да го впиша в регистъра.

А сега де. Само за това не бяхме помислили.

- Кристиян - започнах аз. - Е, въ, ааа, ооо, у...

- Кристиян кой?

- Джак Ръселов - допълни ме Ани и се усмихна ласкаво на Сенокозлиев.

Затворихме дружно вратата на Директора, подпряхме се от другата ѝ страна и си отдъхнахме след поредното изпитание. Отвътре се чуваше как Сенокозлиев вписва Крисо в тефтерите и си мънка под носа: Кристиян Джак Ръселов, Кристиян Джак Ръселов. Джак Ръселов - що за странна фамилия е това!

Първият учебен ден. Празничната атмосфера в училищния двор е обхванала настроението на малки и големи, ученици, родители и прародители. На мястото на спортната площадка сме строени всички мъченици и сме оформили нещо като огромен четириъгълник. Пред всеки клас, за негов срам и позор, е изтипосан класният му ръководител. Някой класни са с цветя, други не.

Нашата класна, рускинята Бибигайша Мимихамовна, още си няма букетче. В центъра на квадрата, на видно място до пилоните за училищния флаг, се мъдри Сенокозлиев с разни лелки от канцеларията и чичовците заместник-директори. Даже и кметът е тук. Гледа като плъх у брашно от вип ложата си в отсрещния блок. Просто живее там и терсата му е откъм двора ни.

Моята прекрасна лейди Ани, като отличничка и първа дама на цялото Даскало, е знаменоска. На нея се пада честта да издигне знамето ни. Облечена е строго официално – черен панталон и бяла риза. През рамото ѝ минава лента с националните цветове. Косите ѝ лъщят на светлината на утринното слънце. Дори се чудя как изобщо не го затъмнява с красотата си. Като сияен ангел, спуснал се от небето е. Никога няма да забравя тази картина.

С моите авери и Крисо сме се сврели по-назад. Като стари кучета наш дълг е да омаскарим празничния дух. От време на време подвикваме прякорите на даскалиците и тутакси смело се снишаваме в черупките си - истински неподправени мъже. Когато от допотопните тонколони-монколони зазвучават първите училищни химни, даващи начало на церемонията по откриването на учебната година, Аз, Радо Дебелия, Коко Цайса и едва-едва Мирко зареваваме с пълно гърло по един наш импровизиран текст:

„Върви народе изродени, към тъмни бъднини върви

с книжовността таз сила тъна успеха си опропасти“

Ауууу-ау-ау-ау-ау - приглася ни новият член на класа и компанията – момчето-куче Крисо. Той също е издокаран. Облякох му един мой сватбарски костюм отпреди няколко години, но нали е дребничък – стана му.

- Крисовски, дай да оставим тези цветя на Бибигайша и да се чупим нанякъде. Стига с тази церемония, че вече ни се гади – предложи Радо Дебелия (новият много добър приятел на Крисо) на момчето-куче и ни поведе към класната.

- Извинете, извинете – сбутах част от тълпата, Радо избута с тумбак другата, а Крисо изръмжа двама-трима и настъпи поне десетима.

- Госпожо, това е братовчед ми от Бимбилистан. Директорът го записа в нашия клас. Казва се Кристиян.

- Но, битте, Стелиан. Но това нов ученик. Здравей Кристиян. Как ти?

- На..., как. – смотолеве Крисо и бутна в ръцете на класната букета цветя набран нелегално по първи петли от градинката на кака Сийка пред блока. – Хехххх, хах, хах – задиша той - **ОБИЛИЗ** – изплези език и зачака погалване по главата.

- Аа, госпожо, той още не знае думите. Ще се научи скоро. Притеснен е. (а уж този момент го репетирахме снощи).

- Но, битте, ой.

Добре че класната е душа човек. Тя е от добрите госпожи, но, нали знаете, че тях най-много ги тормозят. Косата ѝ е червена и с кукуриго на върха. Самата тя е малко кукуриго. Преподава ни по немски, но предмета по-скоро е междудисциплинен, защото заучаваме и доста руски думи.

- Мастийчо, сега остана да ти купим някоя друга тетрадка, химикал и най-важното - бележник. Оттам нататък всичко ще тръгне гладко, надявам се.

В града ни разправят, че нашето училище било най-старото. За това не знам, но най-хубавото със сигурност е. Всички умни деца отиват да учат именно там. Естествено, начело с мен. Сградата е малко зловеща – тати казва, че била неоготически стил. Аз пък казвам, че си е чисто и просто омагьосан замък. В тайните му подземия, до стаите за мъчения на децата с нисък успех, живее уродливият тъмничар и пръв инквизитор на директора-демон Сенокозлиев - служителят от парното помещение бай Петко Страшника. На края на всяка учебна седмица директора-демон преглежда бележките на учениците и тези със слаби оценки се обработват с камшици и горещи до червено ръжени от бай ви Петка Страшника.

Поне така си представях нещата когато прекрачих за пръв път прага на Даскалото. Оттогава мина доста време и разбрах, че малко съм си пофантазирал, но все още имам някакъв страх от парнаджията бай Петко. С тази негова набръчкана физиономия и начина по който си тътрузи краката - брлрлрлр. Вид`я ли го, все ми се струва, че знае, че се правя, че не знам, че знам тайните му. И почвам отново да си мисля, че скоро ще ме заключи в някое мазе със скелети на безследно изчезнали двойка и тройкаджии.

А как беше, когато Крисо-Дрисо прекрачи за пръв път прага на Даскалото? Ами, стана тя, каквото стана...

Вървим си ние с Крисо в понеделник по главния училищен коридор (целият е направен от твърд и студен мраморен камък, също е и доста мрачен), а той – не е на себе си. Уж го подготвих отлично за първия реален учебен ден, пък той... Дърпа се, върти се, изнервен като прасето Гошо преди Коледа. Кой знае какво си въобразяваше. Кучешкото му мислене очевидно го бе напуснало съвсем и този тип смущение на малкото момче, което за първи път влиза в клас, в непозната среда, познато ви от историята с мен и бай Петко, го бе завладяло изцяло. Гледам го – потен, изплезил пак езика, напълно шашардисан – чуди се къде да си дене ръцете. И целият трепери.

- Момчето ми, стегни се, аз съм тук – стиснах го под мишницата. Не помогна.

По едно време отвътре му започнаха да напират животинските импулси – ръмжи, скимти, дърпа се на умряло, иска да се връща, да се скрие, да излезе от това шумно място, пълно с детски писъци и истерични крясъци на ощипани по дУпетата млади госпожици от поредния излязъл от вицовете Иванчо.

- Бати, иска къщи. Къщи иска. Бати, не тука. Не иска тука.

- Спокойно, моето момче. Няма страшно. Бати е тук.

- Сега ще видиш колко хубаво е тук. Ще срещнем много нови приятели, с които да играем. Ще правим бели. Ще гоним топката. Може и да подпалим някое кошче в тоалетната. Голям купон ще падне тези дни. А от столовата ще си вземем безплатно папане с фалшивите купони на Радо Дебелия.

Като чу за храна, Кресо се разсея нещо от смущението си и вирна отново муцуна.

- Бати, аз гладен. Много гладен аз. Исква папа! – явно от нерви горкото животинче пак бе огладняло, а уж вкъщи изплюска три порции мусака пред изумения поглед на майка ми.

- Еми, щом не можеш да чакаш, добре – казах. Ще закъснеем малко за първия час. То и без това имаме английски, а аз го говоря като роден. Няма да изпуснем много материал.

- Айде да те водя в закусвалнята. Да видиш какви закуски пекат лелите само, ммм, а как ухаят пиците - ммм! Потекоха ми и на мен лигите като на теб.

Павилионът със закуските ми е едно от любимите места. Още с приближаването му усещаш топлата и приятна миризма на печено сладко тесто, ванилия, запарени кренвирши и всякакви други вкусотии. А случи ли се да караме час в някоя от стаите до павилиона и да замирише на закуски, струйката ухание директно влиза под вратата и по цял учебен час ме гъделичка по носа и ме кара да си представям блюда с печени глигани и сърни, вместо да се концентрирам в играта на морски шах и драскането по чина. Радо Дебелия пък направо откача. Веднъж от слюноотделянето му се образува нов приток на река Дунав. А друг път го изкараха с линейка заради учестено сърцебиене. Казаха, че имало сериозен риск от инфаркт. Било нещо като медицински феномен на тази възраст.

Стигнахме ние двамата с Кресо закуските, обаче отпред видях едни таки от горния клас, и реших да ги поразпитам малко за това-онова: какво ни чака през този срок, с кои даскали да внимаваме, ще си кажат ли телефонните номера... че да ги питам като дойде време за отговорите на някое контролно, де; пък и да се направя малко на сваляч. Все пак ходя с най-красивото момиче в града и трябва да поддържам имиджа си на Ромео.

Докато си бърбяхме, а на девойчетата буквално им омекваха крачетата пред моя сексабил и двата вица в стил Къци Вапцаров, които им разказах, Крисо неусетно се беше изплъзнал от погледа ми. Разбрах неочаквано това, след като чух силните викове на лелята от закуските зад гърба си.

- Маааарш, маршшшшш от тука, гиди калпазанин с тебе. Чиба, хулиган такъв! Къш, бе, животно. Ти акъл имаш ли!? Български не разбираш ли?

- К'во пра'йш, бе, мой човек? Слизай бързо от там, че те утрепах!

Преди миг лелята влязла отзад да изнесе нова партида банички, а Крисо геройски се метнал на щанда със закуските и заплюскал от тавите като за световното по скоростно ядене на хот дог. В момента, в който ужасен се озовах в стаята, момчето-куче юнашки бе натъпкало 3 кренвиршки в зиналата си паст, а сигурно мелничката в стомаха му вече смилаше още толкова по три.

Крисо извъртя глава по кучешки и гузно скочи от щанда.

- Бати, аз папам, ммм, вкусно – млящеше доволно и говореше през пълна уста.

- Аман от вас, хулигани, човек да не смее да се обърне за секунда – врещеше лелята по наш адрес. Кой ша плаща ся, а?

- Ей, ти, русичкия, ти си редовен тука. Теб та знам, на инженера синковеца. Дай два лева, че ей сега отивам при баща ти да го обадя к'ъв си крадец. Давай бързо, че повече от мен закуски няма да видиш.

Изръсих последните си пари за щетите и се извиних на жената, като ѝ обясних на две-на три работата:

- То в Бимбилистан, лельо, всичките са такива диванета. Не се чуди. Ама какво да го правя, нали ми е брат'чед. Рода сме.

- Мой човек, аз на това ли те учих две недели, бе? Бърбек! Така да ме изложиш, значи! Това и вкъщи не си го правил скоро, а баш тук да се издъниш - зачетох конско на провинилия се варварин, докато катерехме стълбите към втория етаж – светло и слънчево отделение на сградата, застлано с паркет, който плачевно скърцаше под тежестта на преялия с кренвиршки с месо от братовчедите си мой братовчед.

СКРЪБЪЩ

- Здравейти, госпожо. Извинети за закъснението, но търсихме бележник на новия ученик.

Всички от класа ми извърнаха глави към нас и заразглеждаха с почуда кривокракия дребчун до мен, а Ани намръщено ме изгледа и си промърмори нещо под носа, нещо като: Още една черна точка! Трябваше ли да закъснявате точно сега.

Крисо също оглеждаше опознавателно обстановката. Въртеше глава и душеше въздуха. Както знаете, първото впечатление е много важно. Съучениците ми сигурно бяха повече от впечатлени – срещу тях виреше муцуна следният странен индивид: ръст от кинта и дваيسة, набито и яко телце с напращели от мускули ръчички, прилепнала спортна тениска, изпод която се клатушкаше огромен, натъпкан със закуски търбух, прическа на иглички, живи очи и челюст, толкова здрава, че може да потопи кораба Радецки при сблъсък.

- Ей, компанията, това тука е братовчед ми Крисо. Бежанец от Бимбилистан.

- Stelian, in English, please! – соннато ме прекъсна младата ни червенокоса даскалица Бригита Димова-Кибрита.

- Ааа-ъъ, гуд морнинг, май френд, уатс ап? Аааа-ъъъ, дис ис Крисо фром Бимбилистуан. Хе из май коусин. Найс ту мит ю.

Понеже нямаше цял свободен чин, седнахме на отделни места. За щастие Крисо се падна при неговия човек - Радо Дебелия, който поради ръста си винаги седеше сам. Е, сега се сви малко, и за дребосък като Крисо се намери някак си местенце при него.

Останах на тръни за известно време, защото без мен Крисо е доста неспокоен, но явно храната изигра своята успокояваща роля и го отпусна. Тъкмо си помислих, че ни се е разминало и всичко вече е както трябва, когато...

Докато очилатата гарга Бригита-Кибрита си чоплеше с една ръка носа, а с другата прелистваше страниците в дневника, за да си хареса кой да изпита, в гробовната тишина се чу звука от изригването на вулкана Везувий.

- УРИИИИИГГГ

С най-мощната уригня, която някога съм чувал (поне магнитуд 7 по скалата на Уригхтер), Крисо разтресе прозорците и вратата, и моментално прикова всички погледи върху себе си. Ани и още две-три госпожички насмалко да се изповръщат.

Ледени иглички минаха от врата по цялото ми тяло, лицето ми стана на догат, а мастийчо дори не разбра какво е направил и продължи спокойно да си блее. Тъкмо Бригита да подпали кибрита и да излее върху горкото ми куче цялата си огън и жупел, и аз станах, и размахях ръка.

- Госпожо, аз искам да ме изпитате по желание. Много съм задобрял на английски и нямам търпение да Ви покажа! – малииии, къде нагазих. А, и извинете братовчед ми. Нали е от Бимбилистан и там така са свикнали. По някое време, да не се чудите, може и да попръцне малко.

- Този път ще проявя разбиране, Стелиан. То, и Директорът ме помоли същото, but, explain to your cousin, please, че у нас имаме други нрави. Кибрита имаше навика да започва едно изречение на български и да го довършва на английски. Хайде сега на дъската да спрегнеш глагола „Извинявам се“:

- А, тъбъ, йест, оф корс. С триста зора написах на дъската: I apologise и зачаках с надежда и поглед през рамо някой цървул от моите доверени хора да се сети да подсказе.

И както си чаках така с гръб да ме спаси звънеца и края на часа, полека-лека започнаха да се чуват хихикания и дюдюкания изотзадзе ми. Сигурно на мен се смеят, гадинките. Ани сигурно ме убива с поглед някъде там. Обаче почнаха да се чуват и възгласи като: - Ааа - ууу, че замириса; - Въй, тоя нормален ли е, бе!!!

Народът отзад нещо се разшава стабилно. Тогава ме удари и острата смрад.

- Госпожоооооооо! – изпищя някоя лигла на рев. Вижте бимбилистанеца какво направи.

Обърнах се и аз, и какво да видя. Крисо-Дрисо се свил в ъгъла зад чиновете, надупен, изул си панталоните и изкарваше като от шприц за торта едно голяяямо завъртяно лайно от онези, които до неотдавна ми сервираше върху леглото. УжасТ.

Историята ми ще замълчи за това, какво стана по-нататък. Само ще ви кажа, че след този случай Крисо се превърна в училищна знаменитост, а покрай него и аз се прочух, като братовчеда на посеркото от Бимбилистан; Първата забележка за лоша дисциплина през новата учебна година се предаваше от уста на уста по всичките три училища и стана градска легенда: „Изхожда се в час по английски език“ – това гласеше тя; А Ани ми каза, че по-голям малоумник от мен не е срещала в живота си, фръцна се и спря да ми говори.

7. Давай Крисо, шампион

След провала в клас трябваше сериозно да си седна на задника и да поработя по възпитанието на Крисо. Все пак, на карта бе заложено розовото ми бъдеще с хубавелката Ани. И такааа, поставих изцепките на Крисо под сериозна преоценка и се осмелих цяла непробудна нощ да гриза страница по страница книгата на Ани за социалните педа- абе там някакви си - гози. Тренирахме усилено с Крисо през седмицата и съответно, се обявихме за болни от кучешки грип, за който си купихме изгодно извинителни бележки. И не ходихме на Даскало.

То не беше "Клас стани - Клас мирно" инценировки! То не бяха опити за седене на чина за дълго време. И всякакви други подобни експерименти, включително един много интересен опит – за него прочетох в книгата от Ани. Като бие звънеца за началото на часа, Крисо трябва да остане мирен и послушен, защото когато пък бие звънеца за края на часа, аз ще му дам за награда вкусна кренвиршка от закуските в павилиона.

В понеделник опитахме отново да прекрачим училищния праг. И, о чудо, дойдоха първите ни успехи. А в определени случаи, направо постижения за рекордите на Гинес.

В часовете по физическо треньорът Спиро Спринтев пръв оцени качествата на Крисо. Той толкова бе впечатлен от способностите му по скачане и тичане, че още на втората седмица от запознанството им му направи предложение за участие в няколко училищни отбора наведнъж – по лека атлетика, по акробатика, а след като момчето-куче навъргна едни побойници от горния клас, дето ме закачаха и не искаха да ми върнат топката, и по борба.

- Младеж, такъв спортен хъс не съм виждал от сума ти време в нашето школо – физкултурникът развълнувано го хвалеше на площадката за футбол в края на часа. И то пред целия клас. Аз още малко и щях да пусна жълто в гащите от гордост. Все пак говориха за моя най-добър приятел.

Даскал Спиро бе толкова развълнуван, че дори не усети как, по негов си навик, се задрапа по макарите пред целия строй.

- Да, не се майтапя - драп, драп - чешотеше се той.

- Медалите и купите, дето минават всеки ден покрай тях до учителската стая, са на същия онзи, който преди има-няма 40 години прослави училището из цяляла България. А сега във вашия съученик Ръселов, виждам същия потенциал. - Не ме питате кой е бил онзи балкански лъв, ама няма да ви кажа, че да не си правя реклама. Само давам джокер. В момента ви гледа и носи червена треньорска шапка на главата си.

- А-аа, ма господине, това сте били вие, така ли?

- Точно така, Радославчо. 5 пъти майстор на спорта по петобой. Само че бях лекичко по висок от Кристиан. Но има време, и той ще се източа като мен. Я ма вижте мене, цели метър и седемдесет и един цяло и пет съм, това в Япония си е направо ръст на волеболист.

- На Крисо май нещо много му порасна работата - злобееха си завистливо от края на редицата зубърите Мирко и Кокича. – Ха-ха, пък довчера акаше в час. Ха-ха.

- И, ученици, ако имаме късмет - нададе финален акорд Спринтев като се издрапа здраво по макарите - целият клас извърна с погнуса глава при това му движение. - Това яко биче от

Бимбилистан може да го пратим на европейското по петобой догодина и да получи по-добри шансове от мен, клетника, когото съдиите порязаха жестоко в Чехословакия през 1976 г.

Силата на Крисо определено бе в занятията на открито, където има повече движение. На игрите с топка той се оказа ненадминат. Е, доста му е груба играта на мач и понякога хапе, но затова са фаловете. А и доста професионални рогачи правят същото. Да го видите с какво удоволствие пази на вратата. Няма топка, която да може да премине покрай него. Тя му е фикс идея. Аз също изведнъж станах доста добър футболист. Цялата дресировка на върни топката срещу бисквитка с Дрисо от близкото минало сега даде своите плодове. Хване ли топката като вратар, Крисо-Дрисо моментално ми я подава да вкарам гол. И аз от време на време, к'во да правя, вкарвам.

Другият пробив стана по География. Влизаме ние в час и аз решавам да сащисам даскалицата с най-точната карта на Америка, създавана някога от майката природа.

- Крисо, мой човек, покажи Америка, бе, приятел.

И Крисо моментално разкъса като Шварценегер тениската си и се напъчи срещу госпожата. Казвам ви, учителката ни - една очилата гарга, вмирисана на нафталин - остана като тресната от гръм.

- Какъв релеф - обели само. Но май нямаше предвид сравнението с релефната карта на стената. После и доста съученички дълго шушукаха по коридорите за плочките на корема на Крисо и гръдните му мускули: "биле като на щангист".

Лека-полека трудното начало и излагацията с лайното бяха изместени от другите Крисови, по-добри, изпълнения. Даже и непреклонната Ани ми прости.

Бяхме с Крисо и разни приятелчета в междучасие на стълбите, и те се дивяха на невероятната му способност да си ближе носа с език, когато нечия нежна ръка ме чукна по рамото. Беше Ани. По-мила от всякога. Мигаше на парцали с огромните си очи на кукла Барби и се чудеше как да подхване разговор.

- О, госпожице професорке. Още ли сте ми сърдита?

- Ама че си глупчо и ти, бе, Стелиане. Не, мина ми. Искях да те питам дали ще се прибираме заедно след училище.

- Е, много ясно. Само кажи и ще имаш двамата най-силни мъжаги в града за охрана, бейби.

След часовете тръгнахме към махалата по разбитите и пусти тротоари, украсени от прошарената сянка на вечните есенни кестени.

- Сисо, нали не ми се сърдите? Извинявай, бях афектирана, но помислих и отново се убедих, че ти си гений. Видях как от един пълен провал създаде истински ученик за пример. Е, само по физическо, де. Но и това е много. Цялото училище говори за вас.

В този момент Крисо тъкмо се беше лепнал за стъклото на една закувалня и жално жално преглъщаше срещу порция кебапчета на масата на двойка възрастни.

- Тук, момче. Остави хората да папат на спокойствие.

- Ами, ами, няма проблем Аничка-баничка. - Но, я кажи, болеше ли това афектиране много като ходи на зъболекаря да ти го махат. Чувал съм, че афтите са неприятни, а и от тези упойки, които ти ги бият там, направо можеш да се побъркаш и да крешиш по цял ден.

Всички вече харесваха Крисо. Всички се убедиха в неговата доброта и вяроност към приятелите. Той се превърна в звездата на училището - на драго сърце демонстрираше уменията си в няколко свръхчовешки дисциплини: свободно мърдане на уши, близане на нос, предно и задно салто от място, както и някои движения от брейк-денса, на които го научих. Но той ги изпълняваше с изумителни подскоци. Сякаш под краката му имаше батут.

- Браво, мъжки, браво! Луд си момче! - викаха окуражаващо към него дори и най-големите гадняри в Даскало.

Директор Сенокозлиев – Козела, де - се раминаваше с нас видимо доволен по училищните коридори и гладеше брадичката си със замечтан вид. Кой знае колко титли за през състезателния сезон му беше обещал Спиро Спринтев чрез новото си бимбилистанско тайно оръжие?

Като казах Спиро? Този тип няма угодия, значи. Днес ни среще на двора: - Крисо, комсомолец, ела тука да ти покажа как се тръгва от нисък старт на 50 метра. Утре ни пресрещне пред входа: - Крисо, ела, момчето ми, да ти дам два-три съвета за преден и заден суплес. Вдруги ден нахълта направо в час по Алгебра. Седи на вратата, охилен до ушите. Гледа влюбено към Крисо и се подмазва на госпожата: - Абе, Иванова, нали Кристиан може да го пуснеш 15 мин. по-рано, че да му обясня една техника в скока от място.

- Ще видим Спринтев, ще видим. Ако напреднем с материала, ще помисля.

- Еййй, Иванова, Вие помните ли как навремето в Съюза всичките бимбилистанци бяха най-добрите майстори на спорта, аъъ (драп-драп)! И нашият тука е от тяхната порода (драп-драп).

Голям досадник. И аз трябваше да се мъкна навсякъде с тях. Понеже да не стане фал някакъв и Спиро повече да няма къде да се драпа. Накрая горкото момче-куче проплака: - Бати, аз не иска тоз чичо. Исква бяга. Той тъп.

А пустата Минка! И тя не спря да преследва Криси. То не бяха писма и сърчица по чина му, сърца-балони под прозореца, и серенади от засада по коридорите - ама много, много гадни, гнусни, мазни чалга серенади. Изпълнени с най-неприятните тонове на пискливия ѝ глас. Криси ѝ беше научил миризмата наизуст и усети ли я само да приближава някъде иззад ъгъла - беж да го няма към тоалетните.

- Той много се е приспособил към нашия свят и вече почти нищо не може да го отличи от едно странно момче, Стелиане. А такива са повечето деца на нашата възраст, включително аз и ти – говорихме си с хубавата Ани по време на едно друго прибиране от училище към махалата.

- Да, Ани. Всичко пак се нареди. Криси е повече човек дори и от нас. Нали момче? Я, кажи на каква Ани кой си ти? И спри да оглеждаш всеки минувач, сякаш е лисица, която чака да бъде наръфана за опашката.

- Аз човек, бати. Човек аз. Криси човек - каза той и потърка леко глава в рамото ми.

Бяхме спрели както някога пред блока на Ани и дълго не можехме да се разделим, унесени в приказки. Тя грееше. По всичко си личеше, че и мен ще ме огрее с някоя целувчица за довиждане.

- Чао, до утре. И да се наспите добре. Цунч!

8. Криси е на път да си замине

На следващия ден, беше почивка - събота или неделя, излязох да се размотаем малко с тайфата в квартала о после да разцъкаме на кати. Мирко и Коко Цайса вече ме чакаха на мястото за среща до контейнерите за боклук.

- Ооо, г-г-г-усин ексклузивност! Негова готиност Сиси грандмастер Секси. К-к-к-к-'во става, бе, готин? - запъна се както винаги Кокича и лафът му не се получи, защото произнасянето му отне повече от необходимото време.

- Нищо, ейййй тука малко към центъра! А-хах, а Радо май пак се бави. Сигурно още яде, а?

- Или пък рови за огризки в контейнера? - предположи Мирко.

- Радооо, айде излизай, че твоята смяна свърши. Ред е на Манго Джери!

Радо се зададе тежко-тежко по нанадолнището от неговата къща. По бавните му стъпки си личеше, че е преял с кифтета и няма да остане дълго с нас. Скоро тоалетната ще го призове на бегом. Направихме и съответните басове за времето на напускането му.

- Хе-хе, ако се търкулне надолу, бас ловя, че ще стигне по-бързо отколкото така - реших пак да се изгавря на Радов гръб.

- К-к-к-като Ж-ж-ж-итената питка - добави Кокича.

- Да, но дебелията Житена питка. **ХА-ХО-ХА**

- Мараба, Дебел, как е? Пак ли нагъва кюфтаци - продължих с мъжкарските поздравителни адреси аз.

- Не-не, тоя път мама ми наготви мусакичка. Цяла тава омахах. Сори, май закъснях.

- А, абе, къде е моя авер Кривокрачко? Да не е напуснал Татковината случайно?

- Ами, ами. Ани го взе на шопинг по центъра. Да му купила разни дрешуляци, че все с моите стари се мъкне, а нали вече е звезда. Трябва да е по-модерен.

- Д-д-дайте да засядаме на ос-ос-остатъците от беседката и да раздаваме ка-картите - прикани ни Коко.

Играта на белот по двойки не продължи чак толкова дълго, защото прогнозите за ранното напускане на Радо се сбъднаха. Залозите колко ще издържи бяха в моя полза и обрах стотинките на Мирко и Кокича. Не повече от час, бях казал аз. Другите бяха по-големи оптимисти, но загубиха, защото не предполагаха, че заедно с мусакичката Радо е избамкал и 2-3 кофички кисело мляко, което допълнително е нагнетило напрежение в изпускателния му механизъм.

- Дайте да направим едно три-пет-осем, което между другото, умножено прави 120 - даде идея Мирко Математика.

Лошо, че се съгласих да играем на вързано. Спечелените стотинки от залозите за Радо се върнаха при притежателите си.

- С-с-спомняте ли си какво щуро лято имахме? - разчупи мълчанието Коко Цайса. Онази ве-ве-вещица дали обикаля още на-на-наоколо?

- Дано не е злопамятна, но като гледам, още сме си живи и здрави. Няма вуду магии срещу нас. И апетита на Радо не е черно магически изчезнал. Мирко изчисти всичките си карти с тези думи и ни победи.

- Да, все още. Но как се заканваше дъртофелницата само. Брлрлрлр - тръпки ме побиха. Дали пък злобарката не ни готви някакво отмъщение? – зачудих се аз. Коко, лошите в твоите книги-игри нали винаги отмъщаваха неочаквано? Нали тогава изненадата е голяма и направо се наакваш от страх?

- Ха-ха, тогава Радо ще е първи – иззлобя Мирко.

- Ааа, няма та-та-такова нещо – каза Коко. Едно е в де-де-детските приказки, друго е в жи-живота. Не вярвам.

- И аз казвам **НЕ**. Вероятността да се занимава с разни хлапетии вместо да си бърка отварите за вечна младост и да рови трупове по гробищата е пренебрежимо малка, еквивалент на стохастичната грешка е направо - каза Мирко.

- Да, тя не ни познава, но котката ѝ обикаля често из квартала. Кокич, ами ако може да вижда през очите на котарака, като във филмите за вещици? Сигурно знае доста неща за нас, а? - казах аз.

- Т-т-тоя, пък. **ХА-ХА-ХА...**

Тъкмо да се прибираме по къщата и дойде Ани. Лицето ѝ беше от жълто по-жълто. Страшно притеснена. Криси се тътреше след нея с изплезен език и поглед, дебнеш, като едно време, всички пернати и други дребни създайница около него, подходящи за лов и риболов.

- Ей, Аничка, станало ли е нещо? Чакай, ела да седнеш тук - изправих се и ѝ направих място да седне до нас.

- Да не те напече слънцето? Приличаш на лимон.

- Ани, лошо ли ти е? - заразпитвах я и другите.

- Нищо ми няма. Добре съм. Но, Стелиане, дръж Криси близо до теб!

- Защо, какво стана?

- Стана нещо неочаквано. В магазина за обувки Криси се заинати да мери едни маратонки, изръмжа клиентите и ухапа продавачката по ръката.

- Лелееее, стига, бе! Много лошо ли? - казах аз.

- Коко, това зверче не си поплюва. Скача на всеки, който му скръцне със зъби - боязливо подшушна Мирко на Коко.

- От се-се-селския ген няма как да избягаш. К-к-колкото и да живееш в града - отвърна злорадо Коко.

- Тихо, бе, смешници – скастрих ги аз. И какво стана после – попитах Ани.

- Ами, едвам го успокоих. После пак издивя. По пътя подгони един велосипедист и погна две котки. Сякаш - каза шепнешком на ухото ми - кучешкото отново се връща в него.

- С нас ли? Ама, как така с нас? И ти ли идваш? Не, не става. Много е опасно. Не те пускам.

- Хм, ще видим ние тази работа... - тропна тя с краче.

- Абе, момчета. Абе, а-ъъ, значи, а-ъъ, трябва да ви кажа нещо, ама да знаете, че съм сериозен. Да не почнете сега да ми се смеете! - започнах от далеч дипломацията с аверите същата вечер, когато се събрахме на обичайното ни място за куфеене - остатъците на беседката зад блока.

- Казах ли ви, бе? Казах ли ви аз - обърна се Мирко към другите, като ме прекъсна. Казах ли ви, че е вече с нестандартна сексуална ориентация. Тя така Сийка правилно е чула. Сега ще си признае и на нас за гей историята.

- Луд ли си, бе, Мире! Аз съм 100 % мачо. Нали онзи ден и на сестра ти Минка й показах... колко съм мъжествен. Мирко ме шибна с юмрук по рамото. Ха-ха, майтап, бе, Уилли. И нали съм с Ани, к'во се пулиш кат теле? Тихо малко.

- Слушайте, проблема е сериозен. За Крисо става дума. Трябва да му помогнем. Има нужда да му "дадем едно рамо". Много сериозно е загазил и само ние можем да го извадим от тази каша.

- А, тъй ли, само кажи, Сисок - изпъчи гърди Радо Дебелия. За моя приятел човек изяждам, ей!

- И, к-к-к-к'во му има? - **ПЛЯС**, оуххх, гад мръсна - уби един комар на крака си Коко Цайса.

- Да не би пак да е ухапал някой, проявявайки първичната си бимбилистанска природа на нецивилизован звяр? - подхили се под мустак Мирко, който винаги остава много доволен, когато завърти подобно сложно зубърско изречение.

- Всъщност, наистина трябва да ви призная нещо.

Мирко сбута Коко с лакът и се ухили като пача.

- През онзи ден влизането в къщата на баба Клошарка не се размина без пострадали. Нали си спомняте, че Дрисо остана там след нас и се сборичка с котарака? После излезе целия омазан във вещерски отвари и други гнусавотии.

- Е, и к'во от т'ва. Нали нищо му нямаше – казаха в хор всички.

- Всъщност, имаше му нещо. Даже много му имаше. Не сте ли се чудили защо не съм го вземал скоро от баба ми, дето го гледа в центъра? Ами просто защото не е там. Той е тук, при мен, и даже в момента е горе, вкъщи. Но, всъщност, е под друга форма.

- Каква форма, бе, шустър? Ти май снощи си гледал много филми с вампири и върколаци.

- Човешка форма. И съм напълно сериозен. Щото всичко на моята глава се изсипва в момента.

- Пха-хахаха! - пригнаха да се смеят глупаците.

- Всъщност, Крисо от Бимбилистан е кучето ми Дрисо.

- Е, хайде-хайде! Тука корабчета да минават - опули се Радо срещу мен.

- Онова нещо, което вещицата е приготвяла в казана на масата, дето се изсипа върху Дрисо, е било магическа отвара за преобразуване на формата. И то в човек. Сигурно я е забъркала за котарака, но сме им развалили угощението.

- И така, казах ви. Това е тайната. А не, че съм гейзер. Дрисо е вече човек и се научи, да ви кажа, доста бързо, на най-нормалните човешки неща. Ани много ми помогна. Тя знае всичко. Ако не ми вярвате, питайте нея! Тя никога не лъже, знаете я каква е.

Мирко се изправи важно-важно и взе думата:

- Това противоречи на всички научни закони. Даже и с очите си да го видя, няма пак да ти повярвам, защото числата и теорията на Айнщайн не лъжат и те ми казват, че е абсолютно невъзможно.

- Ами ти, Коко? Как смяташ? Побъркан ли съм според теб? И ти ли вярваш на Айншт- а--ъ- Майнц, абе, на тоя Франкенщайн, вместо на мен.

- Д-д-да ти кажа, може. Тя, тя-тя е с-с-с-пособна на ч-ч-ч-ерни магии. Може и да е ста-ганало както казваш. Но, но, но, май с Ани искате да ни ме-метнете сега.

- Но пък, момчета - обади се и Радо - то, кат се замислиш, той Крисо още е кат куче, бе. Винаги е гладен. Лесно пали фитила. Изкенза се по английски при Бригита. Без да му мигне окото. Хапе като звяр и скача точно като Дрисо Джак Ръсела. А и петната по тялото...

- Да, Радо, мерси, че си за мен. Но сега главното е друго. Крисо се връща към кучешката форма и ни трябва още от отварата на баба Клошарка. Много бързо трябва да влезе пак в колибата ѝ и да взема още. Искам, обаче, подкрепление. Без вас няма как да стане.

- Опаааа, сега я втасахми - каза Радо. Там за нищо на света се не връщам.

- Аз-аз-аз-аз съм на-навит - каза Кокича.

- Калкулирайте ме и мен - добави Мирето. Но само за да докажа, че грешите!

- Ето, това са приятели, Радо, а не като теб, плондер надут. Колкото си голям, толкова си и бързлив, Шубе...

- Значи, приятели- казах. Ще ни трябват още хора. Ани също е с нас, но няма да влиза, а ще ръководи специалната отиване. Тя ще е мозъкът. За Крисо е изключено да го вземем. С него може да стане още по-лошо от миналия път. Сега е направо озверял. Седи заключен у нас и си гони опашката по цял ден.

- Сещате ли се за някой друг, който ще се навие да замести ей това кюфте тук?

- Кюфте, кюфте, ама на погребенията ви голямо ядене ще падне, да знайш! И аз ще съм там и всичката кльопачка ще омахам. Едно кебапче няма да оставя за родата - рече Радо и си тръгна тежко тежко с обидена физиономия по нанагорнището към къщата му.

10. „На гости“ на баба Клошарка. Отново

На другия ден Ани ни проведе оперативна среща рано сутринта, на която ни обясни подробно плана. После, в уреченото време - голямата жегга следобед - вкупом тръгнахме към старите гробища. Всеки от нас си взе по някой и друг амулет. Мирко, макар и дълбоко нерелигиозен, реши да заложи на сигурно и като участник в кръстоносен поход издигна високо пред себе си разпятие в едната ръка и библия в другата. Коко Цайса нарами като копие заострен кол за домати с размерите на прът за овчарски скок, който да забие в сърцето на вещицата при нужда. Аз пък взех любимата ми прашка, а за муниции – няколко от сребърни пръстени на мама.

За заместник на Радо викнахме сестрата на Мирко - Минка Чалгата. На челото ѝ, с фулмастер нарисовахме пентаграм, а по китките - обърнати кръстчета. Вързахме и една шарена кърпа на главата - да прилича на гадателка. Казахме ѝ, че Крисо ще бъде много доволен, ако дойде с нас да участва в една работа.

- К'вай тъз работа, а? Да ней нещо да пруститирам някъде по шосето, таквъз облечена, а?

- Не, ма, Минке. Само да се изгаврим с една бабишкера, дето ни спуска топката - изльготихме я там и тя се хвана. Също така я уверихме, че ще имаме нужда от огромния ѝ певчески талант и уменията ѝ за гадаене на карти и викане на Дама Пика. Ето защо...

ХЛОП-ХЛАП-ХЛОП - почука Минка Чалгата на вратата на съборетината до старите гробища, оглеждайки се неразбиращо из боклуците по двора (буренаци, драки, порутени

ламаринени пристройки и много, ама много стари и ръждясали печки, бойлери, пружини и дуги там жезла). **ХЛОП-ХЛАП-ХЛОП** - повтори движението Минка, след няколко напрегнати минути тишина и липса на отговор.

В същото време ние тримата - Аз, Мирко и Коко Цайса - бяхме приготвени за скок през отворения прозорец от другата страна на къщурката.

- Пссст - май я няма, а?

- Аха, май-май.

- Да, да, като миналия път я няма май? Чакай така, рано е да влизаме още!

Най-накрая вратата се откряна и оттам първо се показва извит като геврек грамаден нос. Последваха ужасните пихтиести очи на баба Клошарка, почти покрити от косата ѝ на рошава гарга. **Мияяяяяуу** - в краката на гадината се завъртя и противният като вечерски дъх котарак Писо. Звяр с размерите на черната пантера Багира от "Книга за джунглата" и ноктища като зъбите на акулата от "Челюсти".

- Какво искаш изчадие малко? - отвори уста ѝ разкри прогнилите си зъби вещицата. Нищо не купувам, нищо не продавам. Махай се, че спя! - повиши тон дъртата, а ние усетихме нарастващо настръхване на космите по подмишниците си, когато чухме гласа ѝ - най-страшния звук на Ада.

- Ам-чи. А-уф... Бабче, тука едни хора, а-уффф, к'о беши ся. А, да.

- Едни хора ми казаха, че даваш частни уроци по викане на духове и за разни там подобни ми ти работи. Ам-чи, аз искам да са запиша. Понеже, нали, много съм добра с Дама Пика, ма искам и нещо по-така, ако ма разбираш?

- Що думаш, чедо? - кльвна кукичката съществото от отвъдното, а ние без да чакаме скочихме вътре през отворения прозорец.

- Викам, че искам да ма научиш на карти, а-уфф, к'ви бяха ся тез... Минка се обърна с гръб и извади от джоба на дънкените си панталонки пищова с реплики, който ѝ дадохме.

- А, да. Да гадая на карти Таро искам. И още неща искам. Като, ммм, да викам духове от ектопалзма и да бъркам елексир на младостта.

- А, дъще, тъй ли? - злокобна усмивка мина по сбръчканото лице на баба Клошарка. Значи при мене те упътиха, хората. - Е, аз поназнаивам нещо, но повече съм баба билкарка и знахарка, не такава, каквато ти казват злите езици.

- Ма, бабче. Аз искам да, искам да... Минка пак погледна пишовчето. Искам да стана поклонничка на Сатаната и да идвам на, на... на Шабат с Козела, дето е директор тука в Даскалото (това беше и моя дял в ала-бализмите).

- Каквооооо? - сопна се дъртата и облеци комбали.

- Кой ти каза това име? Кой ти каза за него? - тя хвана Минка за ръката и впи ужасните си клеясали нокти в кожата на момичето.

- **Иииииииииииии...яя** - Минка изпищя на умряло и сигурно спуска тъпанчето на старата брантия.

ПРАСССС - точно в този момент ние тъкмо изкъртихме заключената вече паянтова врата на мазето, ползвайки заострения кол на Коко като щанга. Ауххх - веднага ни лъхна миризмата на кабинет по Биология.

- Я, чухте ли това? - обърнах се аз към другите при оглушителния писък на Минка Чалгата. Май нещо не е както трябва с Минка?

- Споко - каза брат й Мирко. Тя е царица на лъжите. Какви опашати ги пробутва на нашите само. Като че ли не са хора с по две висши, ами малки деца. Ш'са опрай сама.

- Д-д-давайте на-на-направо. - подкани ни Коко.

- О-оу. З-з-з-з.

- Айде, бе Кокич, давай, ти си пръв.

- З-з-з-з...

- Аре, бе, к'во з-з-з?

- З-з-з-з - забравихме фенера - избълботи най-сетне думата Коко.

- Иии, вярно, бе! Ами сега. Къде ли беше лампата? Тука е тъмно като в кучи гъз.

- По-скоро като в масивната черна дупка в центъра на нашата Галактика! - реши да се направи на интересен в неподходящото време Мирко.

През това време на входната врата Минка и баба Клошарка почнаха да се препират.

- **Иииииииииииии... яя**, пусни ме, ма, дърто? Изписка още веднъж Минка и старата отключи хватката на орловите си нокти.

- Минка се отдръпна назад и каза: Ух, че си злобна. Ми, как кой? Хората така говорят. Че директорът е църния дявол.

- Лъжат. Господаря не е такъв. А сега се махай! Няма да те уча. С тези писъци си ужасна. Не ставаш. Гласа ти ме дразни. Всичко в теб ме дразни.

Баба Клошарка тръшна вратата на къщурката.

ХЛОП-ХЛАП-ХЛОП - Минка беше нахална като конска муха (казахме й, че трябва да държи бабишкерата поне 5-6 минути отпред)

- Ма, бабче, извинявай. Аз многу искам да са уча. Искам да уча черна магия и още неща. Многуууу искам.

Минка пусна в ход и тънката дипломация:

- Казаха ми, че си най-добрата в града. И, ей, какво хубаво котенце. Може ли да го погаля?

- Я, марш от тука, казах. Да не насъскам котарака. Че не е обявдал още - процеди през зъби вещицата. **ХЪСССС** - Писо изхъска заплашително.

Тогав Минка пусна в ход тежката артилерия. Казахме й, че това само в краен случай може да го направи. Тя отстъпи още крачка назад, зае артистична стойка, като изпъчи гърди и протегли крак пред себе си и запищя новата песен на Азис, поклащайки се в чалга ритъм:

***Някогаааа за мене беше тииии, магияяяяяя.** Тъндъра-ка, чи-ки-таккк, Тъндъра-ка, чи-ки-таккк!*

***Чужда станах аз за теб, но крияяяяяяяя.** Тъндъра-ка, чи-ки-таккк, Тъндъра-ка, чи-ки-таккк!*

***Връщаш се при мен и страстно меее целуваши.** Тъндъра-ка, чи-ки-такк, Тъндъра-ка, чи-ки-так!*

***Връщаш се при мен, но знам че друг сънувааааши.** Тъндъра-ка, чи-ки-так, Тъндъра-ка, чи-ки-так!*

Умриииииииииииии! Умриииииииииииииии!

Нявярващата на комбалите си баба Клошарка тъкмо се заслуша и аха-аха да защрака с пръсти, когато иззад гърба й, от дъното на къщата се чува трополене, викове – **АААА-У**, тъпак; **ОООО-У** - гъза ми - и претъркулване на ръгбисти.

Без да искаме се спънахме в някакъв варел на върха на стълбището, слизащо към мазето и паднахме шумно като чували с тракащи жезла.

Баба Клошарка се сепна, тръшна рязко вратата, дръпна резето и тръгна към нас. Писоооо - дръж, момчето ми. Пак ни крадат. **Ниях-нях-нях** - сега ще видите, вие, малки плъхове.

Само миг след изтърбушването ни отвратителният й смях се извиси над нас и ни подейства като скърцане с нокти по черна дъска Къде що имахме косми по телата - глави, уши, подмишници и т.нат. - всичко настръхна.

Лампата светна и старицата над нас отвори сбръчканата си челюст, от която пак се разкриха разкривените ѝ и плесенявали зъби.

- **Ахаля-бахаля - шахаля-шухаля!** - изрече някакво заклинания грозотията. Котката ѝ се умножи по десет. Десетте Багири в мигом скочиха и ни обградиха от всички страни.

Аз събрах кураж и викнах:

- Дай ни от преобразяващата отвара и ще си идем!

- В-в-в-в-в противен случай ще ти за-за-забодем ей тоя кккк-кол! - пристъпи смело до мен в своя звезден миг Коко. И повдигна мощното си оръжие.

- И ще те телепортираме на ваканция в измерението на злите сили! - искряска като същински ловец на духове Мирко и размаха библията и разпятието към дъртата.

- **Бухаля-хухаля - мухаля-гухаля!** - продължи да мълви магически рецепти вещицата и изведнъж от ръцете ѝ наизскачаха святкащи кълбета дим с ужасен мирис на сяра. Гадината насочи изстрелите си към нас точно преди да кажа на другите да не вдишваааааттт от газгаа. Туп-тупуррррр.

11. В кафеза за птици

- Пфф, така гадно мирише тоя кабинет по Биология, че човек не може да му дремне на спокойствие. Я по-добре да ставам, докато даскалицата не е решила да надигне гагата си от микроскопа и да ме изпита. Хм, много странно, това никак не прилича на училище. Брей, къде ли съм? И защо толкова ме боли гърбът? Хм!

Разтърках очи и проточих шия да огледам новата обстановка в кабинета ни по Биология.

ДАНННН - олеее! Как си изпрасках главата в това желязо!

С това мое първо движение след упойката на газовите мълнии мигновено залюлях огромната метална клетка, в която се намирах.

- Ау, главата ми!

- Ауч, врата ми!

- Ох, гъза ми!

Мирко и Кокича също бяха натъпкани с мен във висящата от тавана на мазето метална клетка за птици и тъкмо се пробуждаха.

- Абе, тиквеник, внимавай! Това ми е крака.

- Разкарай си гадния израстък от лицето ми, Сисо!

- Уххх, че ти миреше дъха, Коко! Бягай вземи няк'ва дъвка!

Решетките не поддаваха. Пробвахме да викаме - не. Нямахме кой да ни чуе в това изолирано под земята мазе. Дано поне скоро някой да дойде, че като ми се препика, не знам к'во ще правим. За щастие лампата бе оставена светната и заоглеждахме какво може да ни свърши работа да се измъкнем. Около нас беше голямата лавица, по чиито рафтове имаше буркани с консервирани гадории, а масата в центъра на мазето с многото колби и стъкленици беше далеч. Наоколо нямаше нито един предмет, който да ни послужи да отворим големия ръждив катинар на клетката. Коко пробва да го отключи със силата на мисълта си, но и това не стана.

- Пу, тая к-к-к-книга на гуро Рави Шанкар за нищо не с-с-става!

Когато обстановката се поуспокои и всеки си намери своето място в тясната клетка, аз, Мирко и Кокича започнахме да обмисляме ситуейшъна. Основният изход беше един - можехме да очакваме помощ само отвън.

- Дано Минка се е измъкнала и се върне скоро с цял взод маскирани чичаци от специалните части - изказах плаха надежда аз.

- Да, с би-би-би-цепси като ба-ба-баскетболни топки! - рече Коко.

- А дано, ама надали! - попари надеждите ни брат й Мирко. Като я знам каква е тъпа! Ще забрави на мига за нас и ще хукне да слуша чалга в някое кафене.

Баба Клошарка влезе по едно време да ни пита къде учим и в кой клас сме:

- В шести Бе, ненормална побърканячке!

- И сме в училището на директора Сенокозлиев!

-Той само да разбере че отсъстваме от час, веднага ще прати полицията да ни търси!

- **Нях-нях-нях!** Вече треперя, келешчета недни. И по колко кила живо тегло, казвате, е всеки от вас, мръвчиците на баба?

- Хгльгльч... - спогледахме се с преднапикаващ поглед ние.

- Трябва да знам колко броя фризери да си поръчам от магазина за техника. Че голямо разфасоване ще падне тези дни. Цяла зима ще имам какво да си хапвам. Да, Писуне, гладни няма да останем таз година, да.

След като каза това тя излезе, тананикайки си весела мелодийка, с горе-долу подобни думи: *"Дечурлига който не яде, той зъл демон не ще да порасте."* Писо пък, вече освободен от множествената магия - **Мяууууууууу, Мяууууууу** - зловещо започна да мяучи след нея.

Междувременно отвън, малко след залавянето ни, недалеч от къщата на баба Клошарка, Минка си била плюла на петите и без много-много да й пука какво става с нас, се отдалечавала с бодра крачка от обиталището на лудата вещица. Както си вървяла и припявала под носа поредната чалга песен, може би за да се успокои от наплашилата я вещица, от клоните на едно дърво до нея изскочила Ани.

- Минке, какво стана с другите? Успяха ли да влязат? - каза Ани.

- Аъъ, зубърке. Бързам ся, ни ма закачай - отговорила Минка и понечила да продължи по пътя си.

- Ама, как така бързаш? Ани застанала право пред нея.

- Я се поспри малко и докладвай. - Да не е станало нещо лошо, я кажи?

- Ма, ти - каза Минка. К'во пра'йш тука? За к'во ти е тоз бинокъл на врата?

- За да следя изкъсо нещата. Нали знаеш, че аз съм мозъка на операцията? Не можех да остана вкъщи безучастна. Наблюдавах от поста си на дървото и всичко видях. Ани посочила белезите от вещерските нокти по ръката на Минка Чалгата.

- Казвай бързо какво стана, че виждаш ли какво имам в чантичката, а?! Ани извъртяла пред себе си малката кокетна розова дамска чанта и я отворила лекичко. От там се подаде дръжката на масивен ловен нож с назъбено острие.

- Ауч, ъм, по-полека, де! Спокойно. Виж ся. Тя оназ, старата, май нещо ги хвана Сисо и брата, и онзи там, пелтека, тъкмо като влязоха вътре. Аз рекох да си ходя, пък те, нали са зубрачи, умни момчета, де, ще се оправят все някак.

- Лелееее, Минке, тази чалга ти е изпила мозъка. Стелиан и другите много са загазили. Вещицата е луда. Може всичко да им се случи.

- Бързо, тичай да доведеш Радо на помощ, а аз ще взема Кристиян с мен и ще се чакаме тук да измислим нещо. Те двамата са толкова яки, че никакви баби и котарацци не могат да им се опрат.

- И само посмей да се скриеш! Ани тупнала розовото си чанте, а Минка облещила очи с уплашена физиономия.

- Отдавна знам как да премахвам гласни струни с един замах на "скалпела". Може кариерата ти на фолк дива да приключи още преди да е започнала!

12. Операцията по спасяването ни

След около час Ани и Кресо, Минка и Радо пристигнали около къщурката до гробищата и установили лагер зад ъгъла. Кресо вече бил в състояние на полу-дзвер. Ани му натъпкала наново поникналата опашка в едни по-широки панталони - тип гащеризон и през целия път го държала под ръка, да не се изплъзне и да направи някоя кучешка пакост. Голям зор било да стигнат до тук, щото той, нали е як като биче и много дърпа като е на каишка.

Радо пък с триста зора се съгласил да дойде на помощ. Първо мрънкал 10-тина минути на Минка, че бил млад, че не му се умирало още, че много кебапчета и кюфтета имал да изяде през живота си, но накрая склонил, като чул за ножа в розовата дамска чантичка на Ани. Намотал около врата си няколко връзки с лук, и казал:

- Като ще се мре, да се мре на пълен стомах! Намазал набързо две филии с лютеница и салам за из път - едната за него, а другата - да почерпи приятеля си от Бимбилистан. И тръгнал тежко-тежко към нас.

Зад ъгъла до къщата на баба Клошарка Ани им дала последните наставления. Извадила два чорапогашника, и накарала Радо и Кресо да си ги сложат на главите.

- Това е, за да приличате на спец-частите.

- Сега, момчета, искам от вас да приложите максимална сила. Разбивате вратата от раз. Влизате вътре. Трошите каквото ви попадне пред очите. И викате до небето: полиция, полиция.

- Да примамите старата да избяга навън и дас се скрие в дън гори Тилилейски. Това ви е задачата. А ако не се хване, като излезе вещицата, Кресо, момчето ми, ти поемаш котарака и го разпердушиваш. Капиш?

- Да, кака, да. Полиция-полиция. Котка - ам-ам, хапя, ам-ам. Мацата, **ръгръгръгрърг** - Кресо разярено разклатил глава и оголил зъби - на парцал. **Рррръгръгръгрърг!**

- Радо, мой човек, сори, но за теб остава бабата. Дойде ли при вас, скачаш върху нея на мечка и така я притискаш, че да не може да помръдне. Искам от теб да си представиш, че си гладен мечок Гризли, излязъл на лов за баби ескимоси в Аляска. Ще можеш ли?

- Ама, аз-аз - тръгнал да протестира Радо. Никога не съм бил в Аляска.

- Айде сега, оправдания? Всичко е тук и тук - Ани посочила последователно главата и сърцето си. Всичко е в нагласата. Защо си станал толкова едър? Покажи малко хъс към тези мускули. Виж го Кристиян - метър ръст, ама трима като теб ще натръшка.

- Ето, на - за отскок - и Ани му пъкнала в устата две кюфтета и няколко скилитки чесън.

- Ако наистина е вампир, това ще й подейства доста ободряващо - казала тя.

- Абе, пак замрънкало мрънкалото, мечок, ся, де да знам. Трудна работа. Ма със Сисо и компания често играем на кеч на ужим. Ако може да си представя, че съм кечист по-ще ми е лесно.

- О-кей, ти си решаващ. Само не я изпускай. На ти още едно кюфте.

- Лап, **ам, мляс-мляс-мляс**. Ох бабачко, дай ми я насам тая баба Яга.

- Това вече е боен дух. Браво Радо, така те искам. Ах, щях да забравя. Ето ти това въже от колата на тати. Да й вържеш ръцете. Ако не можеш, я дръж така долу на пода, колкото можеш. Аз ще се оправя с нея.

- Ам чи, аз к'во да пра'я. - кършила ръце и крака отстрани Минка Чалгата.

- Май да си ходя, ъ? Чи бързам нещо. На музикалната сергия в центъра ма чакат. Запазили са ми новия диск на Ивена.

- Да ги нямаме такива, Минке. Нали се разбрахме? Ти идваш с мен - скастрила я Ани.

- Веднага щом Радо и Кристиян влязат и вдигнат шум, се промъкваме ние и отиваме в мазето да търсим другите. Имаме и още една задача. Да откраднем от една магьосническа отвара, която сбъдва желания - тук Ани намигнала лекичко на Радо, защото и той (Брейийй), заедно с Минка, ахнал озадачен.

- Ах, желания ли каза? Какви желания? - попитала Минка.

- Всякакви. Като, например, да станеш най-умната на света, или пък най-добрата поп-фолк певица в България.

- Ааа-ма, сигурно ли е? - попитала Минка, колебаеща се.

- 100 процента. Само ела с мен и ще видиш!

Алейийй хоп. Буф - трясссс - чу се по едно време при нас в мазето страшен шум някъде горе от къщата.

- Б-б-б-баретите идат - грейна Коко Цайса.

Двамата здравеняци Радо и Крисио разбили вратата заедно с един мощен удар и викове - **ПОЛИЦИЯ, ПОЛИЦИЯ** - и започнали да ломят каквото сварят в първата стая пред тях. Зад тях Ани и Минка чакали да се промъкнат покрай мелето и да слязат при нас.

- **Ахаля-бахаля - шахаля-шухаля!** - вещицата не се стреснала да бяга и дофтасала на минутата. - **Ахаля-бахаля - шахаля-шухаля!** - насочила отчаяно пипала към помитация я като кечист на ринга Дебел Радо.

Хубаво, но Дебелия закъснял само с една стотна преди да я събори и ужасията успяла този път да размножи себе си. В това време момчето Крисио вече бил захапал Писо за врата и се готвел да му нанесе фатален удар-секач, когато - **Ахаля-бахаля - шахаля-шухаля!** - една от няколкото Баби Клошарки размножила отново и котарака.

Десете Писовци и няколкото баби Клошарки изпълнили предната стая на къщата с народ. Тогаво победоносно влязла Ани и като някоя летяща валкирия размахала големия си нож над главата. Минка се погрижила да допринесе за сценичното оформление на обстановката и се развикала с индиански боен вик: - **А-ба-ба-ба-ба.**

Да, де, но, какъв шанс имат три обикновени деца и едно необикновено куче срещу 5 вещици и десет котко-тигъра?

- Бабке - викнала борбената ми Ани - тук сме за приятелите си и няма да мръднем, докато не кажеш къде са.

- **Ниях-нях-нях** - изпискала зловещо една от стариците. Няма да мръднете, викаш. Правилнооо...

- **Бухаля-хухаля - мухаля-гухаля!** - изрополила вещицата-клонинг ново заклинание и от ръцете ѝ наизскачали пак добре познатите ни святкащи кълбета дим с мирис на сяр.

Гадината застреляла първо Ани, след това Минка и лежащия на мечка върху една от бабите Яги Дебел Радо. Накрая, колкото и да бил бърз и пъргав, успяла да уцели и Крисио, горкичкият.

Не дълго след данданията отгоре ние вече очаквахме спасителния си миг от оковите на баба Клошарка. Бяхме закачени като три безпомощни канарчета в огромната метална клетка, люлееща се от тавана на мазето и се взирахме в тъмнината. С надежда.

- Ще отвлича тая сина на инженеря на кмета! Просто не знае с кого се е захванала. Тати е важна клечка, бе. Веднага е пратил чичовците с качулки да ни освободят - чик-чириках аз.

Вратата изскърца и се отвори. Някой светна лампата и в горната част на стълбището на мазето се извисиха силуетите на двама маскирани мъжаги - единият толкова широк и висок, че главата му опираше в тавана, а другият - нисък като тапа и кривокрак, но бая мускулест. За наша изненада обаче, зад тях изникна баба Клошарка - **ниях-ниях-ниях** - хилейки се адово. В краката ѝ се отъркваше Писо.

- О-оу. Сисок, тука нещо не е както трябва - каза Мирко.

Баретите вървяха като в транс. До тях се появиха и два по-малки и тънки силуета, сякаш на деца, момичета. Те също вървяха в транс. Старата урусипя ги командваше, държейки ръцете си изправени като на мумия, под ъгъл. От гнусната ѝ уста се изсипваха неразбираеми магьоснически фрази.

- С-с-с-стига, бе. А-а-а-а ама това са Ани и Радо - каза Коко.

- Да. И Крисо и Минка перпендикулярно на тях - допълни Мирко.

- Малееей. Сега вече ще цапаме гащите - казах аз.

Баба Клошарка остави нашите приятели-зомбита в най-ниската част на стълбището, приближи работната маса с гадориите, колбите и стъклениците, и от едно от чекмеджетата на масата извади малка клетка за птици. Досуц като нашата, но малка.

- **Джумангеста - халя-хула- дурмангел** - изрече тя заклинание и клетката се уголеми до размерите на нашата. Зомбитата Ани, Радо, Крисо и Минка послушно влязоха в нея, отпуснаха се полека на пода ѝ и заспаха. Не само това, но с движения на ръцете си вещицата я накара да литне и да се самозакачи на една огромна кука на тавана. Точно до нашата.

- Триста физици. Свети Нютон, Коперник и Айнщайн. Такова нещо противоречи на всеки природен закон - прекръсти се математикът Мирко и припадна.

- Ани, Ани!- завиках аз като луд и протегнах ръка към съседната клетка за птици, където бяха натъпкани другите ми четирима приятели.

- Крисо, Дрисо!

- Дебел!

- Гнусна хлебарке - викнах и към баба Клошарка.

- На теб говоря, гадино! Нали знаеш, че няма да ти се размине. Скоро ще дойдат истински полицаи и тогава ще бягаш. Ще бягаш, ама няма да има къде да се скриеш. Щото тати е инженер на кметаааа.

- Шшшшттт, келешче. Тихо. Замълчи. Пречиш - изкряска злобно тя и - **Бухаля-хухаля - мухаля-гухаля!** - изстреля нов залп димящи кълбета към нас, с който явно пак ни упои.

Не знам колко дълго сме били приспани така. Определено навън вече се беше стъмнило. По едно време в просъница от упойката аз дочух гадния писклив глас на вещицата някъде под нас. Усетих и ужасна миризма. Тя пееше грачно и както ми се стори - готвеше някаква нова бълвоч в казана за отвари. От огъня на котела в мазето беше станало доста горещо.

- *"Дечурлига който не яде, той зъл демон не ще да порасте.*

Не ще има змейови очи, Луцифер в Ада не ще го уреди".

- **Ниях-нях-нях** - кискаше се проклетията и бъркаше с голяма лопата сместа в казана.

- Писуне - каза тя на котарака си. Вече имаме достатъчно съставки за най-вълшебната преобразователна отвара на света. Сега ще стане и по-дълготрайна, защото няма да е сготвена с остатъците на умрелите... а със сърцата на млади яренца.

Нощта се бе спуснала над малкия ни град, а родителите ни дори не подозираха, че нещо ужасно е на път да се случи с децата им. Че тази вечер не само ще закъснеем, както често става, но и че завинаги няма да се приберем у дома. В такова състояние - между съня и будността, прекарах още известно време. Сигурно дъртата не ме беше уцелила добре с кълбетата сяра. Пак започнах да отслабвам и да се унасям, но съм почти сигурен, че видях как баба Клошарка излезе по някое време, казвайки на котака:

- Мацуне, Козела ще води Сабат нощеска. Отивам да питам тази година дали му трябват всичките деца в училище. Или може да мине без няколко мискини зарад отварата? **Ниях-нях-нях!**

- А ти да пазиш добре! Да не се измъкнат само, че после няма да има вътрешности за доброто коте!

- **Мяяяяяяяяяяюууууу. Мяюуууууу...**

- **Храссс-халя-хуля-джаста-прас** - направи още едно заклинание злобата и излезе да лети с метлата си по пълнолуние, оставяйки казана да къкри. Под мен видях как котарака Писо се уголеми с размерите на истински грамаден бик. Брлрлрлрл. Малеей-наистина ш'се мре.

13. Планът на Ани

Мина се доста време, което прекарах в непосилни опити да събудя съкилийниците си. Накрая толкова се отчаях, че умората ме повали. Клекнах на пода на клетката до Коко и Мирко и въпреки теснотията и задуха явно съм задрямал.

- Пссссст, Сисо. Стелиане... Чува ли ме някой?

- Ехооооо. Всички ли са още под упойка? Мирооо, Кокооо?

- А, мамо, неее. още 10 минути и ставам. Ъ-а, кой е там? Ани, ти ли си? - сепнах се изведнъж и се завзих в съседната клетка, откъдето идваше гласът на моята принцеса-войн.

- Да, Стелиане. Аз съм. Тихо, че може да ни чуят. Слушай - зашепна тя.

- Ахъ-ахъ. Чувам те. Тук, при нас, всички са омагьосани и спят като заклани. Само аз не.

- По-тихо - каза Ани. Дъртата идвала ли е скоро?

- Не, излезе с метлата на някъде. Щяло Козела да води нещо си, и там да го пита дали може да ни сготви в казана?

- Каквоооо? УжасГ. На какво нещо си? Да не би да е Сабат?

- Майче така беше. Що, какво е това?

- Нищо. Не ти трябва да знаеш. Спокойно само. Добре - разсъждаваше на глас Ани - това значи, че няма да я има до зазоряване. Имаме време да се измъкнем от тук. А аз вече имам и план.

- Ааа, не се радвай толкова Аничка-баничка. Котката е тук.

- Тя не е такъв проблем. Лесно ще се справим с нея. Един шут и я отпиши.

- Ами, всъщност, не е чак така. Щотооо, а-ъ, тя малко порасна.

- Какво имаш предвид под порасна? Да не е пак размножена по десет?

- Я, чуваш ли го това?

- Кое това?

- Това, което прилича на бръмчащ хладилник от старите?

- И?

- Това е от котката. Дъртата я уголеми пред очите ми. Станала е колкото цял хипопотам. Мърка като графопост.

- Настина ли? - посърна леко Ани. Нищо. Пак имаме шанс. Защото... Знаеш ли кой е тук с мен?

- Е, не са ли Радо, Криси, и доколкото видях, умната Минка?

- Не. Почти позна. Тук са Минка, Радо, и не Криси, а Дриси.

- Е, да де? И аз това казвам.

- Дриси, Стелиане, Дриси. Не Криси, а Дриси, кучето ти. Непобедимият Джак ръсел териер. Животинчето е отново със старите си размери. Вече не е човек. Пак е куче.

- К-к какво?

- Отварата съвсем е спряла да действа и той отново е кученце. Ще може да мине през решетките и да намери ключовете на катинара. Дриси ще ни спаси.

- Ами, събуди го по-бързо, де? Какво чакаш?

- И как? Той също е омагьосан. Нали си синчето на инженера на кмета? Изсмисли нещо ти, де!

- Какво, какво, какво, какво - мънках си под носа. Какво може да го събуди. А!- светна ми лампичката.

- Псссттт, Ани. Стисни му муцунката и му издърпай ушите като на заек. Това винаги го е вбесявало.

- Ти сериозно ли! Мале, как си го измъчвал, горкичкото! Добре, ще пробвам.

- Не, не помръдва - обади се след малко Ани.

- Тогава го гъделичкай по нослето с нещо.

- Не се получава.

- Значи ще чакаме.

- Да, да чакаме. И да се молим.

Вече започна да става сутрин навън. Не че имаше капка светлинка някъде около нас, или някоя пролука от която да видим утрото, но отвън се дочуваше пойната песен на ранобудните птички. Сега беше времето и биологичният часовник на Дриси да проработи така безотказно,

както го бе правил две години подред. Да го изправи на крака точно в 6:30 ч. с върховната задача да ме събуди за сутрешната ни разходка.

Тик-так. Тик-так. Сякаш чувах цъкането на часовника с кукувичка от коридора вкъщи в главата си. Ето, още малко и трябва да стане. Трябва да се събуди.

- Псссттт, Ани, някакво раздвижване?

- Чакай така. О, я - аааааа, май се събужда? Хайде, момче, хайде! Разсънвай се, че имаш геройски дела да вършиш.

- Събуди ли се? - прилив на енергия и вълнение ме обезе.

- Ей сега. На път е. Едното оченце е вече отворено.

- Дрисо, Дрисо, момчето ми! Ела при батко!

- Ауауау-ауу - Дрисо изскимтя радостно и подаде муцунка през решетките в опит да ме стигне. Мъничките му влажни очички просветнаха в мрака.

- Така, момче. До-не-си ключовете. Къде са ключовете? Донеси го! Дай ключовете, Дирсо. Донеси ги, момче.

Той пое командата, завъртя опашка като перка на хеликоптер и се приготви за спускане в там долу. В бездната. При ужаснярско уголемения котарак Писо.

- Хайде Ани, пускай го долу. Той ще си скочи на краката. Може го.

- А котката? - попита Ани.

- Хгълл! Дано нищо не усети.

14. Дрисо се завръща на сцената

Възвърнатите малки размери на Дрисо му позволиха безпроблемно да се шмугне през решетките. Ани го хвана, протегна ръце и на едно, две, три - алейй хоп - го пусна надолу. Разстоянието не беше чак толкова голямо, два метра височина, така че - **шльоп - тъпа-тъпа-тъпа-тъп** - кутрето ми се приземи ловко като нинджа и започна да обхожда мазето, а от острите ноктенца на малките му крачета се дочуваше едно едвам доловимо цъкане. Ако се питате как го виждахме в тъмницата, ще обясня, че в дългото стоене на тъмно очите се нагаждат и различават доста добре нещата наоколо. А и той е бял беленичък.

- Скачай, Дрисо. Дай ги момче. Скочи и ги дай. Дай ключовете, приятел. Скок при батко. Опаааа - скок - надъхах моя шампион по овчарски скок.

- Ани, още нещо да питам.

- Какво, г-н инженерна мисъл?

- Ако отключим, как ще извадим другите? Нали са под упойка.

- Няма да се церемоним много-много - каза Ани. Решаваме кардинално проблема. Бутаме ги от клетките и от падането би трябвало да се събудят. Ако ли не, да се оправят сами, докато не дойдат командосите.

- Аъ-ъа - добре, аз само да питам. Не че ми е нещо за Радо и Минка, но Коко и Мирко? Да не вземат да си паднат на главите и да си изгубят паметта и всичките назубрени уроци...

Под нас Дрисо се напъваше с всички сили да докаже, че не е зависим от контрола на гравитацията. Но колкото и да се мятеше и огъваше във въздуха - все не можеше да мине лимита от метър - метър и нещо.

- Давай, момче, давай - шушних отгоре. Дай ги на батко. Ела да вземеш кокала. Кокала е тук. Пръчката, пръчката е при мен. И топката е горе. Топката.

В този момент отвън се чу някаква вихрушка и силен трясък, като че ли смерч връхлетя покрива на къщата. После се чу и смеха от ада - **Ниях-ниях-ниях**- вещицата си дойде. Край.

- Давай Дрисо. Давай. Сега или никога! Покажи на батко как скачаш, момче.

Сякаш усетил значението на последния си скок, Дрисо се отдръпна достатъчно далеч, но тъкмо преди да хукне към нас застина на място и вдигна лапичка. Явно обмисляше ситуейшъна. Той промени посоката си, чухме как ноктенцата му зачаткаха по-силно по пода. Засилваше се от другата посока - там, където лежеше страшилището Писо.

Дрисо тръгна точно към котарака, набра скорост, стрелна се по гърба му и оттам се метна с лъвски скок към клетките.

Уауууууу. Оценка 10 за този невероятен скок от трамплин.

Кученцето полетя точно на нашето ниво от 2 метра и се блъсна в решетките, където аз успях да го хвана за опашката и го издърпах. То пък успя да ми оближе обилно лицето в израз на голямата си радост, че пак е при мен.

- Да, Сисо, да – викаше до мен Ани, защото вече нямаше смисъл да внимаваме за котката. Тя беше будна и ни следеше с лумналите като огньове жълти очи.

- Отключвай бързо и подай насам. Хайде, няма време. Тя идва.

ХЛЪЗ-ПОДХЛЪЗ

- **Уааъъъ - о-у-а-у-а-у - пльоссс** - се чу откъм вратата на мазето. Акото на Дрисо ни спечели още няколко ценни минути, през които успяхме да си отключим и да изхвърлим надолу трупове на приятелите ни.

- Ау, главата ми!

- Ауч, врата ми!

- Ох, гъза ми! - Радо, Мирко и Кокича един по един излизаха от състоянието на кома, вследствие шока от удара със земята.

- **Иииииииииииии... яя** - накрая и Минка дойде в съзнание, а тъпанчетата на всички ни запищяха като чайник.

Следващата сцена не я помня много добре, защото всичко се разигра за части от секундата. След другите скочихме аз, Ани и Дрисо. Тогава с гръм и мълнии през вратата на мазето връхлетя побеснялата баба Клошарка, светна лампата и се развика:

- Писооооо, ставай, проклет тлъст мързеливец. Тия бягат.

- Мъртви стеее, мъртви стеее!

Писо се стрелна към нас, целия настръхнал, и извади ноктищата си да ни накълца на дребна пастърма. Но бе посрещнат от храбривия Дрисо на нож. Давид се метна върху гърба на Голиат, вкопчи се като кърлеж зад врата му и като някакъв тазманийски дявол заръфа кръвожадно ушите му.

Котката с размери на бизон пощръкля и с подскоци на обядван за пръв път кон хукна да чеше гръб в стените. През това време ние дружно обърнахме голямата маса с казана и се прикрихме зад нея от светкавиците, които баба Клошарка беше почнала да хвърля по нас. Навсякъде стана мазало. Гръм и мълнии летяха, пушилка и лепкава вряща отвара се носеха из въздуха и пода. Бяхме свободни, но обречени да умрем.

Изведнъж ми хрумна нещо. Внезапен проблясък на спомен от преди няколко години ми дойде като видение. Умниците от блока Икар бяхме в зимната ни база, атакувани от всички страни със ледени снежни топки от блока Чавдар. Бяхме загубени. Много бой щяхме да изядем, ако нахлуеха в базата. Тогава аз поех командването, организирах контраатака и обърнахме битката. Да, това е изходът.

- Приятелиии - викнах към всички около мен.

- Грабвайте стъклата. Блок Икар никога не се предава.

Кратката ми реч въодушеви армията ни и всеки започна да мята към стълбището и по баба Клошарка каквото имаше под ръка около себе си. Колби, буркани, стъкленици с плаващи буби върте, всякакви химически и магьоснически отвари - ние превърнахме в бомби и гранати. Всичко полетя в страхотен залп към гнусната муцуна на баба Клошарка и - **БУМ** - бинго.

Радо Дебелия засили една дамаджана за ракия към Гадината и я фрасна толкова силно в тиквата, че вампирясалата бабка се свлече безпомощно по стъпалата и се претърколи на пода.

Огневата позиция на лошите откъм стълбището спря и ние тръгнахме на шурм.

- **АТАКААААА** - викаше като обезумял математикът Мирко и препускаше към стълбите с една препарирана змиорка в ръцете, която размахваше като камшик.

- К-к-к-къде ми е колът. К-к-к-къде ми е колът - Коко пък се бе вживял отново в ролята на убиец на вампири.

Радо грабна ошашавената Минка под мишница и заедно с Коко и Мирко хукнаха напред по стълбите през тялото на обездвижената и онемяла вещица. Към свободата.

- Чакайте ме горе. Ей сега идвам. Само да взема кучетооо - викнах към тях.

Аз трябваше да спася Дрисо от побеснялата котка. Видях как мъникът ми току що бе съборен на земята и скимтеше в агония. Бе загубил неравната борба сам и без помощ. Огромният звяр с жълти очи седеше надвесен на него и се канеше да го довърши с един удар на тежката си остронокта лапа.

Тъкмо бях грабнал големия казан с останалата на дъното му вряща отвара, за да го запокитя по котарака, когато видях как смелата Ани, която не бе тръгнала с другите, се промъкна зад котарака и го дръпна за опашката.

- **Мряяяяууу, ргrrrrггггrrrrаааауууу... Мряяяяууу, ргrrrrггггrrrrаааауууу** - изрева Коткодзилата.

- **Хряяяяууу – мяуууууууууууууууу** - за голяма негова изненада изрева по котешки и Ани срещу му.

- **Мааац, пис-пис-пис-пис** - привлякох на свой ред вниманието му и - **ХЛЯСССССС** - излях казана с врящата смес в главата на обърналата се сега към мен котка, която започна да се гърчи насам-натам по пода.

- Аниии, хайде, тичай.

Грабнах Дрисо в скута си и хукнахме към стълбите и светещата от утринната светлина отворена врата на мазето. Ани не пропусна да скочи здраво върху лежащата на пода баба Клошарка и да я настъпи по гърбината. И аз я сгазих малко. Струва ми се, че даже завъртях пета върху носа на това жилаво изчадие от ада.

Другите ни чакаха навън и щом ни видяха, всички хукнахме през глава към нашия квартал. Когато се отдалечихме достатъчно от старите гробища се спрях, за да видя как е Дрисо.

Оставих го на земята и нежно го погалих. Но той не помръдваше.

- Га чи лий умряло, ъ?- изцепи се тъпата Минка.

- Дръж се, момчето ми, дръж се. Батко е при теб!

Мъничето ми лежеше на земята неподвижен и животът го напускаше. Всички се бяха надвели около нас и гледаха тъжно.

- Неее, Дрисо, не. Батко е тук, момче, вече няма страшно. Аз съм при теб.

Но думите не помагаха. Крехкото му телце стоеше свито и толкова малко.

- Доброто ми кученце - нареждах над него. Жертва се, за да ни защити. За да предпази мен и всички мои приятели. Ние сме виновни - вече крещях през сълзи.

- Ние го замесихме в това. Не трябваше да влизаме там. Ако не бяхме отишли първия път, сега ти още щеше да си щастливо влюбен в хубавата Джесика и да въртиш опашка пред блока.

- Миличкият ми.

Една сълза капна от окото ми и докосна Дрисо по носето. То трепна, изпръхка и изведнъж се овлажни. Кученцето пое дъх и апчихххх – кихна и отвори очички. После бухук-бухук - изкашля топка котешки косми, задушаваци смъртно гърлото му.

Но това не беше цялото чудо.

- Бати, аз гладен. Гладен аз, бати. Искане папа - проговори с човешкия си глас кучето ми.

- Ехаааа...

- Уауууу...

- Лелеее... - възклицаваха приятелите ми над нас.

- Дрисооооо, момче. Ти се върна. И говориш!?! Суууууу-пер!

15. Заедно в нашия квартал

Пристигнахме в квартала точно преди да стане време възрастните да излязат и да тръгнат на работа. Но, какво беше облекчението ни, когато се сетихме, че беше събота - почивен ден, в който всички големи си оставаха вкъщи да се наспят по-до късно. Всеки от нас побърза да се прибере вкъщи, преди родителите му да са станали и да са се зачудили къде е и защо не се е прибрал нощеска?

И аз така.

С ужас установих обаче, че мама и тати вече бяха станали. Олелейй, как ли ще ги успокоявам сега! Мама се беше лепнала на телевизора да гледа сапунен сериал, а тати беше окупираше малкия телевизор в кухнята да гледа мач от румънското първенство. Изобщо не се и бяха присетили за мен. Знаех, че още седим до късно през нощта на остатъците от беседката зад блока и снощи са си заспали спокойно-преспойно. А мен щяха да ме сготвят жив в казана за отвари! И това ми било родители.

Както ви казах и преди, възрастните живеят в отделен свят от детския. Тях не ги вълнуват нашите приключения и фантазмагории. Те са заети с ежедневните задачи в работа, с техните си проблеми и занимания. Като ме видяха да минавам по коридора към банята, един такъв опърпан, само ме попитаха защо Дрисо е пак тук. Обясних им, че снощи Крисо е заминал по спешност, понеже е получил повиквателна за храбрата бимбилистанска армия на бойскаутите и е трябвало да се отзове без да каже сбогом. И затова е дошло време да си прибера Дрисо от баба ми в центъра.

Джак Ръселите са невероятни кучета. В един момент може да минат през ада и да изхабят всичките си сили, да се измъкнат полуживи на косъм от смъртта и да колабират от умора, а след 2-3 часа почивка и сън вече са презаредили батериите си. Пак са готови за игра и нови пакости. Пак са пълни с енергия и кръвта им ври и кипи. Така направи и моя Дрисо. С него поспяхме точно 2-3 часа и излязохме навън доста по-рано от уговорката за среща с останалите ни приятели. Реших да отидем да повикаме Ани. Тя изчурулика по домофона на високия си блок, че ей сега идва.

Цуня-мяс-прегръд - ето на това вече му викам подобаващо посрещане за храбър рицар като мен.

С нея и говорещото куче Дрисо се отделихме на една пейка и заобсъждахме надълго и широко патилата ни.

- Най-добре е да запазим всичко в тайна и да не викаме полицията - обясни ми тя.

- Е, това ако не беше Псио, главата си режа - каза Мирко - който вече вярваше във всички истории за паранормалното и свръхестественото.

Ани повика Дрисо, качи го в скута си и се опита да го успокои.

- Доброоо куче, доброоо момче. Спокойно.

- Стелиане, обърна се тя към мен. Знаеш ли какво означава това?

- Амииии, а-ъа...

- Да. И аз мисля същото като теб - прекъсна ме Ани. На баба Клошарка ѝ е останала още от отварата. Предлагам нова операция по преобразяването на Дрисо отново в Крисо. Кой е с нас?

Фиууууу - всички станаха като един и започнаха да се изнизват.

- Айде, ние ще си ходим, че стана късно. Чаоооо, Сисок, Аничка. Чаооо.

- Не, не. Чакайте. Имам план! - викаше Ани след тях и тропаше с краче.

Тук приключва странният случай с кучето Дрисо и момчето Крисо. Това беше историята за невероятното лято на нашата компания в малкия и симпатичен град, в който живеем. Град, в който продължават да се случват магични и вълшебни неща. Съвсем като във филмите и приказките. Моят храбър Джак ръсел териер продължава да ме пази и да ми е най-добър приятел до живот. Брей, щях да забравя да ви разкажа какво стана с Минка!

Явно от разлятата преобразувателна отвара в мазето на баба Клошарка са ѝ пораснали котешки мустачки, които тя грижливо бръсне всяка сутрин с ножчето на баща си. Иначе след изчезването на готиния бимбилистанец Крисо тя си намери нов възлюбен - спасителят ѝ от онази заложническа нощ - самият Дебел Радо. Скоро щяла да му посвети и песен, с която да пробие на голямата сцена.

Мирко и Коко Цайса, пък, нещо ми завидяха и решиха също да си намерят гаджета. Само че и двамата са хвърлили око на едно момиче. Някоя си Козля. Нова ученичка и, както казват, дъщеря на директора Сенокозлиев.

Чао.

Засега!

Ваш Стелиан